Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК — UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 30 Montgomery St. Jersey City, N.J. 07302
Телефони (201) 434-0237 (201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюзу: (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250 (212) 227-5251

РІК LXXXV. Ч. 273. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, П'ЯТНИЦЯ, 15-го ГРУДНЯ 1978 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, FRIDAY, DECEMBER 15, 1978 No. 273. VOL. LXXXV.

У НЮ ДЖЕРЗІ ПРОГОЛОШЕНО „ТИЖДЕНЬ ПРАВ ЛЮДИНИ"

(Дора Рак). — З днем 10-го грудня ц. р. Універсальній Декларації Прав Людини сповнилося тридцять років. Цю річницю відзначили члени Об'єднаних Націй спеціяльною церемонією надання відзначень для окремих осіб і організацій, що зокрема заслужилися для зберігання прав людини в світі. А протягом тижня, почавши від 11-го грудня, відбуватимуться по цілому світі, втім і в ЗСА, відповідні програми і святкування.

У стейті Ню Джерзі губернатор Брендан Бирн проголосив „Тиждень Прав Людини" офіційною проклямацією в дні 5-го грудня ц. р. Трентоні. В цій церемонії, що її підготовив стейтовий репрезентант Реймонд Лесняк (демократ із Елизабету) при співпраці Данила Марчишина, взяла формальну участь українська делегація Трентону в складі: о. прот. Микола Галета від української православної церкви св. Юрія Переможця у Ярдвиллі; інж. Іван Гафткович — Пласт; Микола Колодій — Відділ УККА Трентон, мгр Микола Нагірняк — АУА в Трентоні. Присутні були також представники інших етнічних груп — білорусинів, лотишів, литовців, мадярів та інших.

„Тиждень Прав Людини" розпочався 11-го грудня ц. р. ухваленням резолюції прав людини на кінцевій передсвяточній сесії стейтової Асамблеї у Трентоні в присутності майже всіх членів асамблеї (80) і при виповненій галерії.

Резолюцію ч. VIII-Р-17 вніс член асамблеї Реймонд Лесняк з ініціятиви екзекутивного директора Конгресу Етнічних Громад Стейту Ню Джерзі — Данила Марчишина, що й був автором тексту резолюції. Співспонзорував резолюцію Тома Деверин (демократ із Картерету) на прохання Володимира Янева, голови Відділу УККА в Картереті. Цілллю резолю-

(Закінчення на стар. 8)

Державний департамент поновно висловлює повне довір'я К. Варвареву

Вашінгтон. — Державний департамент ЗСА висловив поновно повне довір'я дипломатові українського роду Константинові Варвареву, що його минулого року агенти КГБ старались шантажем примусити шпигувати в користь СССР, а коли він відмовився, то повели проти нього кампанію очорнювання.

У листі з 27-го жовтня ц. р. за підписом підсекретаря Бена Ріда, Державний Департамент повідомив К. Варварева, що основна перевірка „не виявила жадних доказів на підтримку закидів і обвинувачень" проти нього. У дальшому, Департамент висловлює поновно довір'я до нього як до службовика Закордонної Служби ЗСА та схалює його „хоробру і рішучу дію" у поінформуванні його зверхників про КГБівську затію.

Константин Варварів

Перевірка і лист Державного Департаменту відносяться до інциденту, який трапився в жовтні 1977 року в Тбілісі, столиці Грузинської ССР. К. Варварів перебував у цьому місті як учасник міжнародної конференції, займаючи тоді пост заступника постійного представника ЗСА при ЮНЕСКО в Парижі, Франція. Одного вечора до готелю, в якому перебував Варварів, вдерлись агенти КГБ і, шантажуючи його, старались завербувати до шпигунської праці в користь СССР. Варварів негайно повідомив про це американський уряд через амбасаду в Москві, який гостро запротестував перед совєтськими властями за „обурливе, грубошкіре й провокативне трактування американського дипломата".

Невдовзі після цього совєтська преса повела нагінку на Варварева, обвинувачуючи його і його родину в „колябораціі з нацистами". Ці обвинувачення уряд ЗСА відкинув і засудив вже після первісної перевірки справи. Минулого березня Варварів одержав високе відзначення від Державного Департаменту і його підвищено на становище директора справ ЮНЕСКО в цьому Департаменті.

Відбудеться посвячення Культурного Центру в Детройті

Детройт (П. Р.). — У суботу, 16 грудня ц. р., тут відбудеться відкриття і посвячення будинку Українського Культурного Центру, півтораміліонового проєкту в центрі найбільшого скупчення українців у північносхідній частині стейту Мічіген, у місцевості Ворен.

У цьому центрі, крім великої бенкетової залі з наймодернішим влаштуванням, будуть приміщені музей, кредитівка, велика руханкова заля для молодечих організацій та школа українознавства, для якої призначено цілий другий поверх.

Святкове відкриття відбудеться в формі бенкету з мистецькою програмою, у якій братимуть участь Капеля Бандуристів ім. Тараса Шевченка під мистецьким керівництвом Григорія Китастого, Капеля Бандуристок СУМА Осередку ім. Пилипа Орлика під мистецьким керівництвом Петра Потапенка та жіноче вокальне тріо СУМА з Філядельфії „Соловейки" під керівництвом проф. Зої Маркович.

Почесний Комітет цього врочистого відкриття очолює губернатор стейту Мічіген, Вілліям Г. Мілікен, а його членами є сенатор Роберт Гріффін та конгресмени Джан Дінгел і Люсієн Недзі, посадник міста Ворен, Тед Бейтс, і посадник Грос Пойнтс Вудс, Джан Пінкос, пароххи всіх українських церков Великого Детройту, голова УККА - Відділу Південносхідного Мічіґену, Богдан Федорак та голови українських громадських організацій, що стали удільовцями Українського Культурного Центру.

Квитки на цей бенкет закуплено понад 800 осіб, вплачуючи від 50 доларів до 5 тисяч від особи.

Приготуванням цього святкового відкриття займався понад століенний комітет під проводом Ярослава Дужого, дуже діяльного на терені Детройту громадсько-політичного діяча.

РЕГАБІЛІТУЮТЬ ВИСОКИХ КИТАЙСЬКИХ СТАРШИН

Гонг Конг. — У наслідок довготривалої плякатної „війни", яка розпочалася спершу в Пекіні, а тепер перекинулася також на інші міста Китайської Народної Республіки, і у висліді нарад Центрального Комітету китайської Комуністичної партії та Політбюра, в Китаї розпочався регабілітаційний процес, щоб звільнити з-під обвинувачень тих високих партійних і військових активістів, які були засуджені і виключені з партії Мао Тсетунгом і стали жертвами так званої „культурної революції", яка велася в червоному Китаї в 1960-их роках.

Одним з останньо регабілітованих є маршал Пенг Тег-гуаї, який командував китайськими збройними силами у корейській війні і був усунений із свого становища в 1959 р. Регабілітація маршала Пенга, — кажуть політичні обсерватори, — свідчить до деякої міри про нові шляхи теперішніх керівників КНР, які повели сильну боротьбу не тільки проти „банди чотирьох", до якої належала також Ченг Чіянг, дружина Мао, але також проти самого Мао Тсе-тунга і його „науки". Спочатку була знята з продажу популярна в Китаї і за кордоном т. зв. „Червона книжечка" з цитатами Мао, опісля Компартія виступила теж проти інших встановлених Мао Тсе-тунгом практик. Здогадуються, що маршал Пенг був усунений з міністра оборони тому, що не погоджувався в багатьох справах з Мао, а також проти іншими висловлював своє застереження до таких справ, як відношення Китаю до СССР, поширення комунальних господарств, загострення „культурної революції" тощо.

Регабілітація маршала Пенг Тег-гуаї прийшла після того, як Політбюро „воскресило" колись визначного комуніста Тао Чу, який свого часу був четвертим з ряду партійним діячем в китайській „ієрархії". Дипломати в Пекіні стверджують, що регабілітація наступила у висліді рішення ЦК КПК, який засідає в Пекіні ще від половини листопада ц. р. Заступник прем'єр-міністра Тенг Гсіаопінг, якого, до речі, також Мао усував два рази, вже раніше заповідав, що маршал Пенг і декілька інших раніше осуджених партійних й державних діячів будуть регабілітовані.

Плякатна пропагандивна кампанія продовжується в Китаї з повною силою, не зважаючи на раніший заклик уряду припинити критику проти керівних партійних і державних керівників. Китайці домагаються лібералізації суспільного й політичного життя, засуджують деяких керівних осіб, включно з теперішнім головою китайської Комуністичної партії Гуа Куо-фенгом, і поширюють свою кампанію на інші міста КНР. Плякати вже появилися також в Шанхаї, Вугані й інших більших містах. Один плякат у Вугані домагається навіть створення неурядової агенції для простудіювання соціяльних справ в Китаї і збільшення політичних свобід.

Стаття про регабілітацію маршала Пенга появилася теж в офіційній пресі, хоч ніхто не знає чи Пенг ще живе і де він останнім часом перебуває. У статті звертається увагу, що він, без відома Мао, потаємно зустрічався з Нікітою Хрущовим в Альбанії в 1959 р., коротко перед його усуненням, і дискутував з ним про справи Китаю. Очевидно, сьогодні ледве чи він пішов би з Москвою, — кажуть політичні аналітики, — бо прагматичну політику і модернізацію китайської армії, чого він був великим прихильником, проводять теперішні керівники КНР, а СССР, навпаки, виступає проти цього.

Засуджують „культурну революцію" в Китаї

Пекін. — У вівторок, 12-го грудня ц. р., тут знову появився плякат, який гостро засуджує „культурну революцію" в комуністичному Китаї, квестіонуючи доцільність цього явища, що його інспірував тодішній режим під проводом Мао Тсе-тунга.

У новому плякаті сказано, що „культурна революція" внесла хаос, пошкодила шкільництву й економіці та значно знизила життьовий стандарт у Китаї. Крім цього, під час „революції", численні політичні діячі були позбавлені своїх становищ, — сказано в плякаті.

Дипломатичні кола уважають, що поява цього нового плякату поновно відновляє публічну дискусію над політичними, економічними й суспільно-громадськими питаннями Китаю.

ЗСА позичають західньонімецькі марки для підсилення доляра

Бонн, Західня Німеччина. — Уряд ЗСА, кроком, який не має прецеденту в історії цієї держави, позичив біля 1,5 більйона західньонімецьких марок в цілях підсилення вартости американського доляра, яка драстично знизилась на міжнародних ринках у наслідок рекордового дефіциту в торгівлі, зростаючої інфляції та інших негативних економічних показників.

Позичка марок зідзеркалює настанову уряду ЗСА проявити більшу ініціятиву у стабілізації доляра, який є головною валютою у міжнародній торгівлі та інвестиціях. Ця позичка є тільки одним із засобів, що уряд ЗСА має намір вжити у поборюванні інфляції та у стабілізації доляра, як це було проголошено ще 1-го листопада ц. р. Підсекретар скарбу ЗСА Антоні Соломон заявив, що уряд ЗСА плянує позичити біля 10 більйонів доларів у західньонімецьких, швайцарських й японських фінансистів.

Позичені марки будуть використані на закуп американських долярів на міжнародних біржах. Позичка матиме форму боргових зобов'язань в сумі найменше 500 000 марок з виплатою дивіденди у висоті 5,95 відсотка на трирічні зобов'язання і 6,2 відсотка на чотирирічні зобов'язання.

Проголошуючи цей новий крок для стабілізації доляра А. Соломон відмітив, що уряд ЗСА плянує дальші позички марок в наступному році, узалежнюючи їх від коливань американського доляра. Він признав, що цей крок становить „зміну в настанові" уряду ЗСА та що він є тільки частиною комплексного пляну привернути стабільність доляра.

Західньонімецькі банкіри й фінансисти зареагували позитивно до проголошення позички, уважаючи, що боргові зобов'язання будуть швидко закуплені з уваги на їхні корисні умовини. Отмар Емлінгер, президент „Бундесбанку", заявив, що уряд ЗСА „взявши на себе зобов'язання у формі марок, виявив довір'я до теперішньої стопи вартости доляра" на міжнародних біржах.

ВІДБУЛИСЯ НАРАДИ УКРАЇНСЬКОГО КАТОЛИЦЬКОГО ЄПИСКОПАТУ ТА АВДІЄНЦІЯ ВЛАДИК У ПАПИ ІВАНА ПАВЛА II

Ватикан. — Патріярша Канцелярія інформує: Блаженніший Патріярх Йосиф, маючи на увазі приготування до ювілею 1000-ліття хрищення Руси-України і деякі важливі проблеми нашої Церкви, скликав наради Владик на час 17-20-го листопада ц. р. У нарадах взяли участь: Впреосв. Митр. Максим — Вінніпег, Впреосв. Митр. Йосиф — Філядельфія, Преосв. Владики: Ніль — Едмонтон, Ізидор — Торонто, Андрій — Саскатун, Володимир — Париж (дав свій голос Впреосв. Митр. Максимові, бо, з уваги на недугу, не міг особисто взяти в нарадах участи), Іван — Австралія, Платон — Мюнхен, Ярослав — Чікаго, Василь — Стемфорд, Єфрем — Куритиба, Дмитро — єпископ помічник едмонтонський, о. Михайло Гринчишин ЧНІ — Протоігумен о. Редемптористів, о. д-р Любомир М. Гузар — архимандрит Студитів, (о. Протоархимандрит д-р Ісидор Патрило ЧСВВ був перешкоджений і відсутній в Римі в часі нарад). Крім цього на нарадах були запрошені митрофорні архимандрити, як дорадники: о. д-р Віктор Поспішил, о. д-р Іван Хома та о. д-р Іван Музичка.

Для успішного плянування і переведення відзначення 1000-ліття хрищення Руси-України створено Центральний комітет, в склад якого увійшли голови чи предсідники всіх епархіяльних Комітетів під проводом Владик, а патронат над цим Комітетом має Блаженніший Патріярх Йосиф і обидва наші митрополити — Впреосв. Митр. Кир Максим і Впреосв. Митр. Кир Йосиф.

З рамени Центрального комітету буде діяти сталий Секретаріят із осідком у Вінніпезі. В часі нарад зладжено подрібний плян для праці на протязі цих десяти років і цей плян буде програмою праці для Секретаріяту.

Розглянено актуальний стан процесу беатифікації Слуги Божого Митрополита Андрея Шептицького і ствердженo, що підготова до беатифікації поступає вперед; із зібраних матеріялів про життя і чесноти Слуги Божого робиться остаточну синтезу для формального внесення прохання до беатифікаційного суду. Потрібні молитви вірних за прославу Слуги Божого тут на землі і потрібні ще додаткові зізнання про геройські чесноти Митрополита.

Рівнож рішено внести до Апостольської Столиці справу беатифікації всіх наших мучеників та ісповідників — Владик, священиків, монахів, монахинь і мирян, які по-геройськи віддали своє життя в обороні св. Віри і єдности з Апостольським Престолом.

Розглянено теперішнє положення нашої Церкви в Україні і на поселеннях, виготовлено відповідний меморіял і вручено його Святішому Отцеві Папі Іванові Павлові II на авдієнції, яка відбулась у понеділок, 20-го листопада.

Владики звертаються до всіх наших вірних, щоб включились до достойного відзначення 1000-ліття нашого хрищення згідно із програмою, яка буде подана до відома. **Владики звернуться до наших братів** Православних і Євангеликів, щоб по спільну для нас всіх епохальну подію ми відзначили єдиним серцем і єдиними устами.

Найважливішою справою у підготові до ювілею 1000-ліття є наша духовна обнова в Христі, яку під проводом наших Духовних Отців треба нам усім пильно відбути, щоб свідченням нашого християнського життя ми вшанували прихід Божого Царства на нашій землі за часів рівноапостольного св. князя Володимира.

Блаженніший Патріярх Йосиф

АВДІЄНЦІЯ В ПАПИ РИМСЬКОГО

Папа Іван Павло II прийняв на авдієнції Українських Католицьких Владик на чолі з Блаженнішим Патріярхом Йосифом у понеділок, 20-го листопада ц. р., о годині 12:45.

Теперішній Папа впровадив новий спосіб розмов з єпископами, — не гуртовий із давніми формальностями, а у формі особистих розмов із поодинокими єпископами.

На авдієнції Святіший Отець прийняв найперше Блаженнішого Патріярха Йосифа, з яким провів розмову, яка тривала 20 хвилин. Блаженніший вручив Папі своє приготоване написане слово, меморіял приготовлений єпископами і свої окремі письма. У цих документах повідомляється Папу про наш ювілей 1000-ліття хрищення Руси-України і про важливіші проблеми життя нашої Церкви на Україні і на поселеннях.

Потім Папа прийняв кожного з єпископів на короткі розмови.

По закінченні розмов Папа уділив благословення для Української Церкви і Українського Народу.

Святіший Отець був уважний до слів наших єпископів, прийняв передані йому документи і сказав, що їх простудіює.

Сподіємось, як це вже було висловлене в першому комунікаті зараз по виборі Папи Івана Павла II, що Вселенський Архиєрей, не зважаючи на складну ситуацію в світі і в Церкві, поставиться позитивно до важких питань нашої Церкви.

КГБ „ВІДЗНАЧИВ" ДЕНЬ ПРАВ ЛЮДИНИ РЕПРЕСІЯМИ ПРОТИ ІНАКОДУМАЮЧИХ

Ню Йорк. (Пресова Служба ЗП УГВР). — У перших днях грудня ц. р., напередодні Дня Прав Людини, який відзначають у цілому світі кожного року 10 грудня, органи КГБ в Україні викликали на довші „розмови" дружину ув'язненого Василя Лісового, Віру Лісову, дружину засудженого цього року члена Української Гельсінкської групи Миколи Матусевича, Ольгу Гейко, фізика Яна Боровського, Володимира Маленковича та інших осіб, активних у правозахисному русі. Усіх переслуханих переcтерігали перед будь-якими акціями в День Прав Людини.

8-го грудня ц. р. арештували в Чернівцях Йосифа Зісельса, при обшук у якого ми повідомляли 20 листопада ц. р. Зісельс відомий в колах українських патріотів з акцій в обороні арештованих українців та опіки над ними. Його обвинувачують за статтею 187-1, себто в „поширенні наклепів" на органи влади СССР. Справу Зісельса веде слідчий Варюшін. Зісельс хворіє обостреною язвою шлунку. Його тримають в ізоляторі обласної прокуратури.

Останньо наспіли вістки, що в Івано-Франківській та Львівській областях почали творити „гуртки атеїстів" для дітей передшкілля. Слід відмітити, що навіть під час голосної антирелігійної кампанії Хрущова на початку 1960-их років, не було з боку влади так далекого намагання посягати на душі малят.

„СВОБОДА" У ПУБЛІЧНІЙ БІБЛІОТЕЦІ В АСТОРІЇ

Асторія, Н. Й. — Христина Шпонтак-Гіна, бібліотекар у публічній бібліотеці інформує, що бібліотека в Асторії в Квінсі, Н. Й., яка знаходиться при 40-20 Бродвей, вже має у своїй читальні український щоденник „Свободу", яку кожний відвідувач може читати. Тому, що користування читальнею у публічних бібліотеках є безплатне, з неї можуть користати всі громадяни-українці.

ПОМЕРЛА БЛ. П. ПАУЛЯ ГАРВАТ-БОЙКО

Джерзі Сити, Н. Дж. — У середу, 13-го грудня, тут несподівано померла на удар серця бл. п. Пауля Гарват-Бойко, народжена 1924 року в Мішендорфі, Австрія. Тіло Покійної спочиває в похоронному заведенні Ковальчика при 129 Гренд вулиці в Джерзі Сити, де в п'ятницю, 15-го грудня, о годині 7-ій вечора буде відправлена Панахида. Докладніші відомості щодо похорону ще не усталено і вони будуть подані у черговому числі „Свободи".

СОВЄТИ ЗАСУДЖУЮТЬ ІНСЦЕНІЗОВАНУ АСАМБЛЕЮ ОБ'ЄДНАНИХ НАЦІЙ

Женева, Швайцарія. — Дирекція бюра місцевого відділу Об'єднаних Націй усунула з Палацу Націй біля 500 французьких і швайцарських середньошкільників та університетських студентів на протест совєтської місії вже у першому дні нарад ними влаштованої тут інсценізованої Асамблеї ОН і її сесій.

Спонзорами цієї відносно популярної серед учнів середніх шкіл імпрези була швайцарська місія при Організації Об'єднаних Націй у справах освіти, науки і культури (ЮНЕСКО).

Протест совєтської місії викликала „резолюція", яка вимагала позбавлення членства в інсценізованій Асамблеї Української ССР і Білоруської ССР, тому що їх уважається „інтегральними частинами СССР". „Резолюція", що її запропонував один студент будьто в імені Об'єднаних Арабських Еміратів, була прийнята вже під час першої сесії Асамблеї, у вівторок, 12-го грудня.

Голова совєтської місії Зоя Міронова, довідавшись про цю „резолюцію" від одного із урядовців місії, внесла негайно протест до директора бюра Об'єднаних Націй, засуджуючи інсценізовану студентами Асамблею та вимагаючи усунення її з приміщень Палацу Націй.

Директор бюра Люіджі Коттафаві дозволив студентам докінчити першу сесію, але не допустив їх до залі на чергові наради. Раніше Л. Коттафаві офіційно вітав в імені ОН зібраних студентів. Інсценізована Асамблея продовжувалась в інших приміщеннях, що їх допомогла студентам підшукати швайцарська місія.

Лючіо Аморузо, 20-річний швайцарський студент права, який очолює Асамблею, заявив, що копії матеріялів, які мають будь-яке відношення до Асамблеї, були заздалегідь вислані до бюра ОН. Одначе він підкреслив, що тексти деяких „резолюцій" могли бути приготовані вже в останній хвилині.

ЗАСВІЧЕННЯ ЯЛИНКИ ОЖ ОЧСУ

Ню Йорк. — У суботу, 16-го грудня ц. р., о год. 3:30 по полудні, тут, перед будинком Українського Визвольного Фронту — 136 2-га евеню, відбудеться коротка церемонія засвічення Різдвяної Ялинки, присвяченої дітям українських політичних в'язнів у поневоленій Україні. Наступного дня, в неділю, 17-го грудня, цей же Відділ влаштовує в Домі ОУВФ від год. 8 рано до 2-ої по полудні Різдвяний Базар на якому можна буде придбати печиво й інші речі на Різдво.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Mondays and holidays by the Ukrainian National Association, Inc., at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302

РЕДАҐУЄ КОЛЕҐІЯ У СКЛАДІ (поазбучно):
Любов Коленська, Володимир Левенець, Зенон Снилик, Василь Тершаковець (тепер виконуючий обов'язки голови Колеґії) і Євген В. Федоренко.

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.

Передплата: на рік — $30.00, на пів року — $16.00, на 3 місяці — $9.00. Для членів УНСоюзу 65 ¢ міс. За кожну зміну адреси — 25 ¢. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Обмеження атомової зброї

Протягом останніх кількох днів американські засоби масової інформації постійно наголошують, що, мовляв, переговори в справі нового договору між ЗСА і Совєтським Союзом щодо обмеження стратегічної атомової зброї (САЛТ II) „вступили в кінцеву стадію". Різні коментатори передбачають, що якщо чергова зустріч державного секретаря Сайруса Венса і совєтського міністра закордонних справ Андрея Ґромика, заплянована на 20-го грудня в Женеві, спричиниться до ліквідації розбіжностей в поглядах Москви і Вашінґтону щодо деяких важливих пунктів, то остаточна версія договору може бути готова вже в січні-лютому наступного року. Президент Джіммі Картер, промовляючи минулого тижня на конференції Демократичної партії у Мемфисі, Теннесі, висловив надію, що ЗСА і СССР вже в близькому майбутньому дійдуть до порозуміння щодо САЛТ II, бо, на думку Президента, існують „ще тільки дуже малі розбіжності в поглядах".

Самозрозуміло, що ціле населення ЗСА, як теж і всі миролюбні держави світу бажають, щоб переговори щодо САЛТ II остаточно таки увінчались успіхом. Безперервне збільшування нуклеарних арсеналів Америки та Совєтського Союзу, тих світових надпотуг, може довести до атомової війни, що мало б катастрофічний наслідок для цілого людства. Крім цієї загрози, такі перегони в озброєнні є фактичною витратою великих сум грошей, які можна було б краще використати для поліпшення умов життя населення обох країн.

Однак, перспективи на те, чи пощастить підписати дійсно ефективний договір щодо обмеження стратегічної атомової зброї, досить сумнівні, коли взяти до уваги історію Совєтського Союзу та теперішню політику і діяльність Кремлю. Від самого початку існування СССР аж по сьогодні, економіка цієї комуно-московської імперії — це воєнна економіка, спрямована на підготову до війни і тотально підпорядкована марксистсько-ленінській ідеології, як теж історичному російському імперіялізмові, спільною метою яких є світова гегемонія. Ще в кінці 1940-их років не тільки західні економісти, але навіть економісти з комуністичних країн вказували на факт, що в Совєтському Союзі військова ділянка має першенство перед усіми іншими. Крім того, сам диктатор Сталін у промові з 9-го лютого 1946-го року одверто заявив, що головною метою поспішної індустріялізації Совєтського Союзу було якнайшвидше скріпити воєнний потенціял Совєтського Союзу.

Ситуація виглядає так само і сьогодні. Виробництво військового устаткування, зокрема різних родів стратегічної зброї, має першенство над виробництвом продуктів широкого вжитку і тому мілітарний сектор совєтської економіки може похвалитися значними успіхами, а цивільний сектор тієї економіки опинився далеко позаду країн Заходу і постійно виявляє недомагання. Продовж цілого періоду існування політики „детанту" Москва продовжувала розбудовувати свою військову силу з тією самою, а може навіть більшою наполегливістю і швидкістю, як це робила за часів „холодної війни". Значить, кремлівські лідери, постійно говорячи про потребу „міжнародної розрядки", використовували і використовують політику „детанту" для скріплення своєї військової сили і для поширення своїх впливів на всі обшири світу.

Отже, важко припускати, щоб Совєтський Союз, який протягом цілої своєї історії головну увагу звертав на розбудову своєї військової сили, тепер погодився на дійсно ефективний договір щодо обмеження стратегічної нуклеарної зброї.

Президент Картер і совєтський лідер Брежнєв навіть можуть підписати САЛТ II, але навряд чи цей договір буде задовільним щодо зменшення загрози з боку Совєтського Союзу і запевнення безпеки вільного світу. Над цим питанням повинен серйозно застановитися Сенат ЗСА, який мусить цей договір ратифікувати.

Домагаються скасування відмічень Різдва у публічних школах ЗСА

Вашінгтон. — Американсько-Жидівський Конгрес звернувся із закликом до жидівської громади ЗСА перевести широку кампанію за скасування відмічень Різдвяних та інших релігійних свят в публічних школах ЗСА, уважаючи, що такі відмічення кривдять дітей нехристиянських віросповідань та порушують конституційний принцип щодо „релігійної невтральности" публічних шкіл.

Це звернення до жидівської громади в Америці появилося у формі нової праці під наголовком „Відмічення релігійних свят в публічних школах", що її видав Американсько-Жидівський Конгрес. У праці сказано, що шкільні кімнати не є місцем для відмічення таких свят як Різдво, Великдень чи Ханука і їх слід виключити з публічних шкіл, вдаючись при тому навіть до судових заходів.

„Публічні школи повинні бути релігійно невтральними", — сказано в праці. Це означає, пояснює у дальшому студія, що публічні школи не повинні фаворизувати якусь одну релігію. Більш того, публічні школи повинні повздержуватись від поширення будь-яких релігійних віроісповідань. Тому в публічних школах не повинні відбуватись відмічення релігійних свят, — сказано в студії.

В Італії плянують скасувати католицизм як державну релігію

Рим, Італія. — Прем'єр-міністер Джуліо Андреотті вніс пропозицію до італійського Сенату, згідно з якою католицька віра мала б перестати бути зобов'язуючою державною релігією в Італії. Проєкт пропозиції Андреотті був випрацьований спільно представниками італійського уряду й Ватикану.

Католицьку віру як державну релігію в Італії встановлено конкордатом 49 років тому, коли при владі в цій країні були фашисти. Згідно з пропозицією Андреотті, конкордат не мав би бути цілковито скасований, але в ньому мали б бути введені радикальні зміни, включно із скасуванням постанови про державну релігію. Це означало б, що навчання релігії в італійських школах не було б зобов'язуюче. Рівнож зайшли б зміни щодо посілостей церков та їх оподаткування.

Панас Феденко

КУЛЬТУРА І ЖУРНАЛІСТИКА

[1]

30-го листопада в Лондоні перестав виходити щоденник „The Times" після 200 років свого існування. Причиною припинення видання газети були спори між управою щоденника та професійними спілками, що виконували друкарську працю в виготовленні цього органу. Вже не один рік роздрібненість англійських робітників між різними спілками гальмує господарське життя Великобританії. Цих спілок є кілька десятків і вони деколи малим числом рішають страйкувати. Це приводить до застою в інших фабриках, що одержують потрібні продукти й матеріяли із страйкуючого підприємства. Таким чином, паралізується господарство.

Припинення публікації „The Times" мусить засмутити кожного читача цієї газети. Як найстарший пресовий орган у З'єднаному Королівстві „The Times" протягом майже десятка поколінь виробив свій стиль, свій спосіб писання й інформації своїх читачів. І тут до речі — порівняння преси країн, що перебувають під диктаторськими режимами, з газетою „The Times". Згадаймо, чого не робила ця газета: „The Times" не агітував своїх читачів; не пускав фальшивих чуток; не ображав осіб, незгідних з поглядами своєї редакції. Один із чолових редакторів лондонського щоденника казав, що „Times" не веде боротьби за ту чи іншу ідею або партію, не обороняє ні війни, ні миру, а переказує читачам факти, інформує їх, а вони самі мають робити висновки із прочитаного.

Тільки читачам у листах до редакції дозволялося в цій газеті висловлювати їхні навіть парадоксальні погляди, але без гострих, чуттєвих нападів на противників.

Такий щоденник, редагований на високому рівні, не міг мати масового читача, що охочий до сенсацій. Тираж цієї газети крутився навколо 300 тисяч примірників. Але у всіх міністерствах світу „The Times" читали відповідальні особи і цінили тверезу оцінку подій світової політики, яку давала ця газета.

Редакція лондонського щоденника створила громаду висококваліфікованих співробітників, знавців політичного, господарського, наукового, мистецького життя. Велика шкода, коли ці журналісти „розбредуться" по різних видавництвах, а може й покинуть журналістичну професію.

При цій нагоді дещо про наші домашні справи. Чомусь і досі поширений в українському громадянстві погляд на журналіста й на його професію, як на щось малоцінне, без чого в культурному житті можна „обійтися". Факти заперечують цей погляд. Люди високої освіти, що мали великий вплив на культурний і політичний розвиток України, не цуралися журналістики, навпаки, виступали активно в пресі своїй і чужій. Уже „Основа" (Петербург, 1861-1862) мала таких співробітників як М. Костомаров, П. Куліш, Володимир Антонович та інші. Михайло Драгоманов, Сергій Подолинський, Микола Зібер та інші обороняли українську справу в російському щоденнику „Кіевскій Телеграф" (1874-1875). Ці самі науковці й журналісти писали в журналі „Громада", що виходив від 1878 р. в Женеві, поза засягом російської цензури. В Галичині під Австрією ціла група студентів на чолі з Іваном Франком дала почин для органів української преси в новому поступовому напрямі. Коли Франко не знайшов собі місця в україномовній пресі, то писав у пресі польській і німецькій: „Dziennik Ludowy" (Львів), „Zeit" (Відень) і в поступовій пресі російській. Орган Радикальної партії „Народ" від 1890 року виходив під редакцією Франка й Михайла Павлика.

Учені великого формату — І. Франко й М. Грушевський — редаґують у Львові „Літературно-Науковий Вісник" і в цьому місячнику пишуть статті журналісти з Наддніпрянщини: Микола Порш, Леся Українка, Михайло Русов та інші.

В пресі Революційної Української Партії, що виходила до 1905 року в Галичині й Буковині, діяли журналісти Дмитро Антонович, Симон Петлюра, Михайло Ткаченко, М. Порш, Євген Галицинський і багато інших. Вони створили вільну соціял-демократичну пресу на Наддніпрянщині, коли ослаб натиск царського уряду на українство. М. Грушевський почав видавати в Києві тижневик „Село" і був редактором київського видання „Літературно-Наукового Вісника". С. Петлюра був редактором місячника „Украинская Жизнь", що виходив у Москві від 1912-17 року. Там виходили статті Сергія Єфремова, Володимира Винниченка, Мих. Лозинського (із Галичини) та інших. Особи, що визначались в журналістиці, стали в провідництві українського політичного руху після революції 1917 року.

[Продовження буде]

МІЖ КАПІТОЛЕМ І БІЛИМ ДОМОМ

РЕЛІГІЙНИЙ ГОЛОКОСТ

II

Немає сумніву, що праві психологи і соціологи, які бачать причину росту різних релігійних культів у тому, що люди шукають спокійної пристані життя, розчаровані постійними бурями сучасного світу. Можна це зрозуміти; можемо — бо й самі переживаємо ці світові бурі політичного, соціяльного, релігійного чи морального характеру — співчувати розчарованим людям. Але трудно мати зрозуміння для людей, які, шукаючи Бога, попали в руки сатани.

Може бути цікавий факт, що більшість тих демонічних і терористичних груп виростає і діє в Каліфорнії. Пояснюють це соціологи і психологи тим, що Каліфорнія ще від років погоні за золотом в половині минулого сторіччя стала краєм мрій про скоре збагачення, про безграничні шанси успіхів у житті для тих, хто не мав або не умів використати їх на упорядкованому, більш пуританському по традиції сході Америки. Статистика каже, що більше чим половина мешканців Каліфорнії, це народженці східніх стейтів; вони в більшості життєві невдачники, які ще в двадцятому сторіччі шукають золотого щастя на заході і шукають його „пер фас ет нефас" — чесно й нечесно. А ні в якокому іншому стейті славний американський лібералізм, соціяльний, політичний, моральний чи релігійний не дійшов до такого рівня: одні думають високого, інші — низького. Свобода жити як хочеш і поводитися як хочеш у громаді ніде не існує така вільна від суспільного тиску, головно морального, як там. Хай, що філософічно чи теоретично беручи, це успіх нашої цивілізації, бо зближає нас до ідеалу особистої волі. Але на ділі може в тому бути й зерно суспільної небезпеки. Чи не є безконтрольна свобода джерелом загрози для тієї ж свободи?

Але в американській системі можна хоч частинно дошукуватись праджерела лиха в тому розвитку, яким пішло розуміння і пішла офіційна інтерпретація самого основного закону країни, його конституції. Справді, тільки з ваганням і допускаючи з респектом суперечну думку, можна висловити такий погляд. Адже ця найстарша діюча конституція світу була ухвалена, — як каже вступ, — щоб „установи правосуддя, забезпечити внутрішній спокій...", а також, щоб „гарантувати блага свободи"... І з такою ж метою прийнято першу поправку до конституції (в тому самому році, коли ця конституція увійшла в силу, 1789 р.), яка звучить: „Конгрес не має права видавати законів на впровалження будь-якої релігії чи заборону вільно виконувати її"... Яка була законодавча інтенція „батьків конституції"? Один суддя Найвищого Суду, реферуючи справу леґальности читання біблії в школах, 1963 р. сказав, що „було б даремно і нерозважно" питатися, чого хотіли осягнути батьки Конституції в тому випадку, тобто першою поправкою. Трудно сьогодні розгадати їхні думки і інтенції, які були керовані обставинами тодішнього життя — кінця вісімнадцятого сторіччя — і особистими поглядами. Одначе усі творці конституції були віруючими, хоч належали до різних віровизнань і усі були за тим, щоб жадна релігія, чи віровизнання не стало державною і домінувала б над другими. Якби тоді хотіли, щоб у школах не було читання біблії або молитви на початку навчання, або щоб не було ні згадки про Бога на державних грошах („на Бога покладаємось") тощо, то були б напевно це самі постановили. Одне було певне, що хотіли гарантувати вільне виконання релігійних практик. Може не сподівалися тоді, що ця свобода релігії доведе до тисяч церков, визнань, сект чи культів, які живуть і практикують в країні безконтрольно, не платять податків, так само як їх пастори, що деякі з них розвинуться в підприємства з багатомільйоновим майном, з психологічним і фізичним терором внутрі своєї громади і назовні, з нелеґальними контактами з ворожими Америці країнами і взагалі з таємничою і досі, але підозрілою діяльністю, з психологічним „кіднапуванням" молодих людей, з масовими самогубствами і такими іншими „божими" подвигами, які в чужинців викликають враження, що „Америка хвора".

Але на це, як досі, немає ради. Поліція, податкові уряди, Еф-Бі-Ай безсилі, бо їм невільно встрявати в релігійні практики. Це було б ламанням Першої поправки до Конституції, схваленої майже двісті років тому. Очевидно, є тисячі маленьких сект, нешкідливих, обслуговуючих кілька вулиць чи якийсь бльок в місті і заспокоюючих примітивні релігійні потреби своїх примітивних членів. Але трагедія майже тисячки вірних „Народної Святині" і підозрілі затії осталих, пригадують нам, як легко „шукаючи Бога в секулярному світі, можна попасти в руки сатани" і яка проста й легка ця дорога для громадян, для яких насторожі має стояти Конституція і державні органи безпеки.

(Кінець)

ЖИТТЯ І ЗНАННЯ

Редагує інж. Лев Яцкевич

УНІВЕРСАЛЬНИЙ ГЕНІЙ

Леонардо да Вінчі це, без сумніву, один з італійських титанів Відродження, якого можна без перебільшення назвати універсальним генієм, бо він поєднував три окремі таланти: мистецький, науковий та інженерний.

Леонардо да Вінчі більшу частину свого життя, 26 років, провів у Фльоренції, Міляні — 22 роки та Франції — 12 років. Довколо нього ще за його життя розвинулася легенда: про його гарне обличчя, його силу, його шляхетність, мерехтливістю його ума та широку мережу його вроджених спосібностей. Він був в основі марярем, але він був також скульптором, інженером, винахідником, науковцем та музикантом.

За свого життя був на рівній стопі з найбільшими мистцями й науковцями світу та дружив з володарями Фльоренції, Міляно, Риму та Франції. Леонарда назвали да Вінчі від назви містечка, в якому він народився. Його батько, місцевий нотар, післав 14-річного Леонарда на науку до відомого фльорентійського мистця Андреа Верроккйо. Верроккйо мав у Фльоренції власну мистецьку робітню, включно з відливнею бронзи, в якій він відливав запроєктовані скульптури та пам'ятники.

По закінченні науки у Верроккйо, да Вінчі відкриває власну мистецьку робітню, але не вміючи йти назустріч смакові своєї клієнтелі, вирішує шукати праці при дворі князя Сфорци в Міляно. В метрополітальнім музеї в Ню Йорку заховався рукопис листа Леонарда да Вінчі до князя Людовика Сфорци, в якому він пропонує Сфорці свої послуги в усіх можливих ділянках від виготовлення воєнних машин та будови архітектурних споруд до малювання портретів. Оферту Леонарда да Вінчі прийнято і він переїхав до Міляно, де, замешкавши у люксусовій віллі, оточив себе колом учеників та звеличників. Не слід забувати при тому, що двір мілянського князя був під кінець ХУ сторіччя одним з найбільш промінентних дворів Европи, в якому відбувалися зустрічі мистців та науковців. У програму його виставних прийнять входили релігійні та філософічні дискусії. Астрономи розповідали там про свої нові відкриття та запряжено цілі кадри мистців до виготовлювання підводних декорацій та мистецьких фокусів.

Тут на мілянському дворі почав Леонардо свою многогранну діяльність, як маляр, скульптор, винахідник, інженер та науковець: статуї, фрески, фортифікації, водотяги, будова воєнних каналів, повітрохолодження в спальні Беатріче, дружини Форци, родинні портрети, портрети двірських красунь та його любимців, врешті, понад 1000 сторінок „енциклопедії знання", що її він ілюстрував своїми шкіцами, становлять творчість його мілянського періоду.

Почавши свою кар'єру, як маляр, він вирішив піднести професію малярства з позему ремесла до мистецтва, й в тій цілі почав студіювати природу та анатомію. Ті студії віддалили його від мистецтва та зблизили до стислих наук. Ставши науковцем да Вінчі вирішив написати енциклопедію знання, що охоплювала б усі ділянки людського знання. Спираючись на глибокі наукові й практичні знання, він прагнув розв'язати важливі проблеми будівництва: складав проєкти „ідеальних міст", які забезпечили б мешканцям усі вигоди й належні гігієнічні умови. Працював також в ділянці військової інженерії, при будові фортифікацій. При розробці потужних металевих апаратів да Вінчі висунув ідею використання пари й створив кілька проєктів „парових гармат". Створив також оригінальні конструкції прядильних, ткацьких та штампувальних машин до металу, працював над конструкцією водяних двигунів, гвинторізних та землерийних машин. Розробляв проєкти металюргійних печей та вивчав техніку добування та обробки різних сплавів. Глибоке розуміння законів аеродинаміки привели да Вінчі до висновку про можливість польоту людини на літальних пристроях; важчих від повітря.

Леонардо да Вінчі вславився також дослідами в галузі анатомії людини й тварин. Леонардо подорожував з одного кінця Італії до другого. Був дуже химерним і рідко кінчив початі проєкти.

Найкращими його мистецькими творами вважають „Останню Вечерю" з мілянського періоду та „Монну Лізу", чи пак „Джоконду" з фльорентійського періоду. „Останню Вечерю" він малював кільканадцять років, розписуючи її на стіні величиною 14х30 стіп їдельні мілянського манастиря Санта Маріє делеграціє. На жаль, цей чудовий розпис був двічі знищений. Перший раз, під час входу армії Наполеона до Міляно 1796 року, в якому жовніри на безділлі ціляли камінням у голови апостолів, а другий раз, під час американських летунських атак на Міляно, в серпні 1941 року. В 1954 році італійське міністерство мистецтва під керівництвом М. Пелліціолі відреставрувало цей настінний розпис, але тепер загрожує йому більший ворог від каміння та бомби, а саме вогкість, що постійно підходить із неізольованих фундаментів манастиря та покриває зеленою плісню дорогоцінний шедевр Леонарда Да Вінчі.

В „Монні Лізі" Леонардо, один з перших малярів Західньої Европи, передав внутрішній стан людини та складність і тонкість її психічних переживань. „Монну Лізу" чи пак „Мадонну Лізу", або „Джоконду", малював Леонардо з живого моделю, що ним була Ліза Ґерардіні, яка опісля стала найбільш популярною жінкою світу, портрет якої оглядали відвідувачі з різних країн. Вона народилася в убогій міщанській родині в Неаполі та в 1495 році вийшла заміж за багато старшого від себе фльорентійського

(Закінчення на стор. 8)

РІК ПРАЦІ ТА УСПІХІВ ПРОФЕСОРА С. ГОРАКА

1978 рік, подібно як і минулі роки не залишився без значних успіхів для д-ра Степана Горака, професора історії Східньо-Іллінойського університету. Попри виклади в університеті він не занедбує наукову та професійну працю в американському науковому світі, де він вже давно встиг придбати собі повагу та признання активного науковця.

На протязі років проф. Горак зумів впровадити українське питання в науковий світ шляхом численних праць, статтей в наукових журналах, доповідей на конвенціях професійних організацій, також і в характері президента Американської Асоціяції для студій національностей (СССР і Східня Европа) та головного редактора журналу „Нешенелітіс Пейперс". За релятивно короткий час журнал став відомим в міжнародних наукових колах і його можна вже знайти не тільки в бібліотеках Америки та Канади, але і в Европі, включно із бібліотекою Української Академії Наук в Києві. Асоціяція для студій національностей охоплює 250 професорів з різних країн і займається науковими дослідами виключно в питаннях неросійських народів СССР і національних меншин країн Східньої Европи. Майже кожне число журналу має статтю на українську тему, а поскільки журнал має характер міжнаціонального органу, українська тематика в такому контексті знаходить широке коло читачів, чого не можна осягнути журналом виключно з українською тематикою.

Того року відоме видавництво „Ляйбреріс Анлімітед" видало обширний довідник, підготований проф. Гораком п. н. „Russia, the USSR, and Eastern Europe: A Bibliographic Guide to English Language Publication 1964-1974" (504 ст.), в якому українську тематику відмічено 48-ма позиціями. В додатку до вибраних заголовків книжок, автор подав довші критичні замітки, полегшуючи в той спосіб читачеві оцінити вартість та зміст самої праці. Бібліотекарський професійний журнал „Ляйбрері Журнал" високо поручає цей довідник університетським та публічним бібліотекам.

В збірній праці під редакцією проф. І. Вольджеса „The Peasantry of Eastern Europe", проф. Горак виготовив розділ „Білоруські та українські селяни в Польщі, 1919-1939". Книжка появилася у видавництві „Пергамон Пресс".

На з'їзді славістів середнього заходу в Індіяна університеті в квітні ц. р. Горак виголосив доповідь „Александер Герцен, Михайло Бакунін і українське питання", а в жовтні на тогорічній конвенції Американської Асоціяції для поширення слов'янських студій (АААСС) в Колюмбус, Огайо, був дискутантом на сесії асоціяції з нагоди конвенції „АААСС". На одній із сесій проф. Олександер Сидоренко доповідав про „Національне питання і економічні ресурси на примірі України", а проф. Микола Богатюк був дискутантом сесії.

На протязі 1978 року Асоціяція підготовила три сесії на 1979 рік з нагоди конвенції Американського історичного товариства і „АААСС". Звичайно, українська тематика буде знову гідно заступленою. Рівночасно пороблено заходи, щоб другий міжнародний конгрес славістів, який відбудеться в Гарміш-Партенкірхен в Німеччині в 1980 році (перший відбувся в 1974 р. в Канаді) не пройшов без узгляднення проблеми неросійських народів. Проф. Ярослав Білинський підготовляє доповідь про українську і інші Гельсінкські групи в СССР. Рівночасно підготовляється зустріч учасників конференції з управою Асоціяції для студій національностей та виставку праць, видаваних з рамени Асоціяції. Як том перший появилася в 1977 році праця під редакцією проф. Ігора Каменецького п. н. „Націоналізм і людські права в СССР", а тепер підготовляється три дальші томи про проблему національних і людських прав в країнах Східньої Европи і про історичний розвиток російського імперіялізму включно із совєтським періодом. Проф. Любомир Винар підготовляє симпозіюм „Східні слов'яни": Проблеми термінології та періодизації", який порушить основні питання історичного формування східньослов'янських народів.

Проф. Горак з групою американських професорів готує „Довідник до студій неросійських народів", в якому україніку опрацьовує проф. Кенет Фармер.

В літньому семестрі 1978 року проф. Горак викладав в УВУ „Історію української політичної думки" і користуючися з цього побуту в Німеччині, він відвідав декілька східньоевропейських інститутів при німецьких університетах з ціллю відновлення старих зв'язків і наладнання нових для співпраці з Асоціяцією для студій національностей та зацікавлення німецьких вчених тематикою неросійських народів СССР. В наслідок відвідин забезпечено поширення „Нешенелітіс Пейперс" і видань Асоціяції на терені Німеччини.

Особи, зацікавлені журналом та виданнями Асоціяції, можуть звертатися на адресу її секретаря:

Prof. Andris Skreija,
Department of Sociology, The University of Nebraska at Omaha, Omaha, Nebraska 68101.

Є. Ф.

ПРОТОКОЛ

29-ої ЗВИЧАЙНОЇ КОНВЕНЦІЇ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ

яка відбулася в місті Піттсбургу, Пеннсильвенія в готелі The Pittsburgh Hilton, Gateway Center

починаючи від 22-го травня до 27-го травня, включно — 1978 р.

7. ЗВІДОМЛЕННЯ ЧЛЕНІВ ГОЛОВНОГО ЕКЗЕКУТИВНОГО КОМІТЕТУ

Звіт головного предсідника Йосипа Лисогора

(Продовження з попереднього числа)

(2)

COMPARISON OF 1973 with 1977

	1973	1977	Increase Decrease	
Number of Branches	457	459	+	2
New Members Organized				
Juvenile	1,221	1,104	-	117
Adult	2,480	1,963	-	517
A.D.D.	967	676	-	291
Total	4,668	3,743	-	925
New Insurance Sold				
Life	$ 6,600,000	$ 6,167,000	- $	433,000
A.D.D.	4,835,000	3,380,000	-	1,445,000
Total Members				
Juvenile	24,264	22,566	-	1,698
Adult	59,311	58,510	-	801
A.D.D.	5,544	6,579	+	1,035
Total	89,119	87,655	-	1,464
Total Insurance In Force				
Juvenile	$ 20,074,000	$ 20,089,000	+ $	15,000
Adult	52,585,000	56,780,000	+	4,195,000
A.D.D.	27,720,000	32,895.000	+	5,175,000
Paid-Up & Extended	13,244.000	15,530,000	+	2,286,000
Double Indemnity	30,012,000	32,395,000	+	2,383,000
Payor Benefit	6,086,000	5,756,000	-	330,000
	$149,721,000	$163,445,000	+	$13,724,000
Total Assets	$ 38,815,000	$ 42,225,000	+ $	3,410,000
Unassigned Surplus	$ 10,695,000	$ 10,929,000	+ $	234,000
Income from Dues	$ 2,959,000	$ 3,047,000	+ $	88,000
Investment Income				
Bonds & Stocks	$ 1,212,000	$ 1,627,000	+ $	415,000
Mortgages	368,000	223,000	-	145,000
Certificate loans	21,000	21,000		
UNUR Corp. interest	78,000	240,000	+	162,000
	$ 1,679,000	$ 2,111,000	+ $	432,000
Yield on Investments	5.50%	5.22%	-	.28%
Certificate Valuation	138.03%	135.59%	-	2.44%
Mortality Rate	52.79%	52.51%	-	.28%
Full Dividend- Age 79	1,199	2,989	+	1,790
Death Benefits	$ 683,000	$ 737,000	+ $	54,000
Matured Endowments	983,000	954,000	-	29,000
Donations & Scholarships	64,000	86,000	+	22,000
Cash Surrenders	230,000	281,000	+	51,000
Dividends	436,000	499,000	+	63,000
Secretaries Awards	360,000	383,000	+	23,000
General Expenses	$ 784,000	$ 1,026,000	+ $	242,000

COMPARISON OF FOUR YEAR TERMS

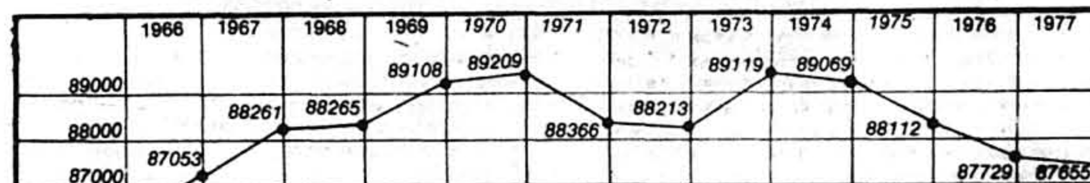
	1970-73	1974-77	Difference	
New Members Organized				
Juvenile	4,780	3,980	-	800
Adult	10,478	7,616	-	2,862
A.D.D.	2,934	2,334	-	600
Total	18,192	13,930	-	4,262
New Insurance Sold				
Juvenile	$ 6,170,000	$ 6,150,000	- $	20,000
Adult	17,730,000	16,270,000	- $	1,460,000
A.D.D.	14,575,000	11,665,000	-	2,910,000
Total	$ 38,475,000	$34,085,000	- $	4,390,000
Benefits Paid				
Death	$ 2,918,000	$ 2,990,000	+ $	72,000
Endowment	4,951,000	3,614,000	-	1,337,000
Cash Surrenders	909,000	987,000	+	78,000
Dividends	1,630,000	1,853,000	+	223,000
Donations & Scholarships	244,000	281,000	+	37,000
Secretaries Awards	1,378,000	1,439,000	+	61,000
	$ 12,030,000	$11,164,000	- $	966,000
Membership Dues	$ 11,618,000	$11,761,000	+ $	143,000
Increase in Assets	3,338,000	3,410,000	+	72,000
Investment Income	7,148,000	7,078,000	-	70,000
Profit after Dividends	$ 1,617,000	$ 577,000	- $	1,040,000
Increase in Aggregate Reserve	$ 1,101,000	$ 2,833,000	+ $	1,700,000
General Expenses	$ 3,122,000	$ 3,971,000	+ $	849,000

ANNUAL COMPARISON

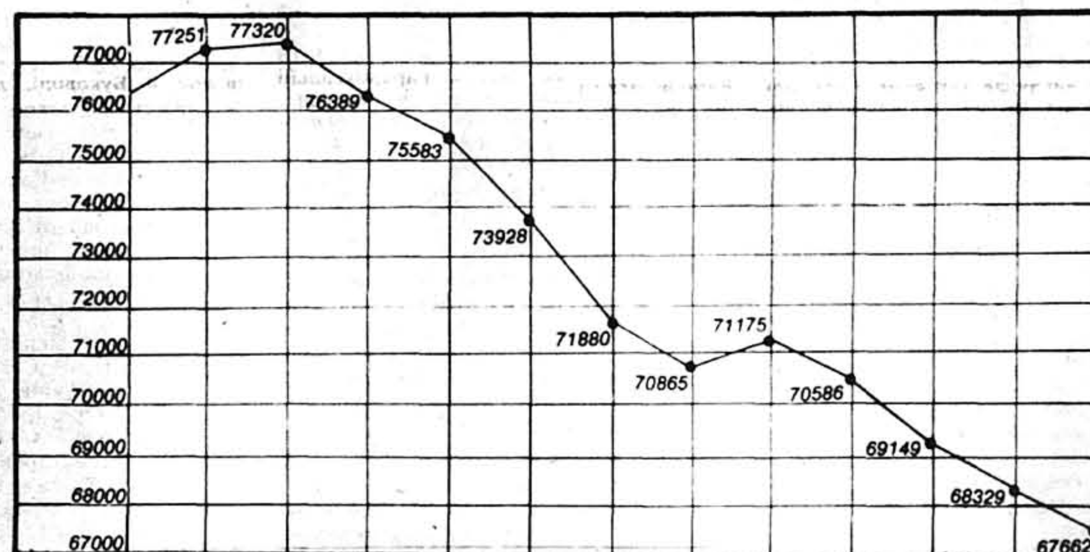
	1974	1975	1976	1977
Number of Branches	455	456	457	459
New Members Organized:				
Life Insurance	3,304	2,610	2,615	3,067
A.D.D.	701	501	456	676
Total	4,005	3,111	3,071	3,743
Total Members:				
Life Insurance	83,160	82,057	81,545	81,076
A.D.D.	5,909	6,055	6,184	6,579
Total	89,069	88,112	87,729	87,655
New Insurance Sold:				
Life	$ 6,200,000	$ 5,032,000	$ 5,055,000	$ 6,167,000
A.D.D.	3,500,000	2,505,000	2,280,000	3,380,000
Total Insurance in Force	154,500,000	156,200,000	157,600,000	163,445,000
Total Assets	39,290,000	40,038,000	41,150,000	42,225,000
Unassigned Surplus	10,558,000	10,846,000	10,760,000	10,929,000
Membership Dues:				
Life	2,912,000	2,935,000	2,946,000	2,968,000
ADD	72,000	75,000	76,000	79,000
Total	2,984,000	3,010,000	3,022,000	3,047,000
Investment Income				
Bond Interest	$ 1,197,000	$ 1,202,000	$ 1,384,000	$ 1,627,000
Mortgage Interest	322,000	287,000	252,000	223,000
Certificate Loans	20,000	20,000	20,000	21,000
U.N.U.R. Corp.	-	-	263,000	240,000
Yield on Investments	3.84%	3.77%	4.18%	5.22%
Certificate Valuation	137.1%	137.62%	136.15%	135.59%
Mortality Rate	61.03%	51.33%	50.86%	52.51%
Death Benefits	$ 797,000	$ 683,000	$ 712,000	$ 737,000
Matured Endowments	846,000	951,000	863,000	954,000
Cash Surrenders	217,000	239,000	250,000	281,000
Donations & Scholarships	52,000	68,000	74,000	85,000
Dividends Paid	426,000	457,000	471,000	499,000
Secretaries Awards	360,000	341,000	355,000	383,000
General Expenses	$ 1,176,000	$ 818,000	$ 951,000	$ 1,026,000

UKRAINIAN NATIONAL ASSOCIATION

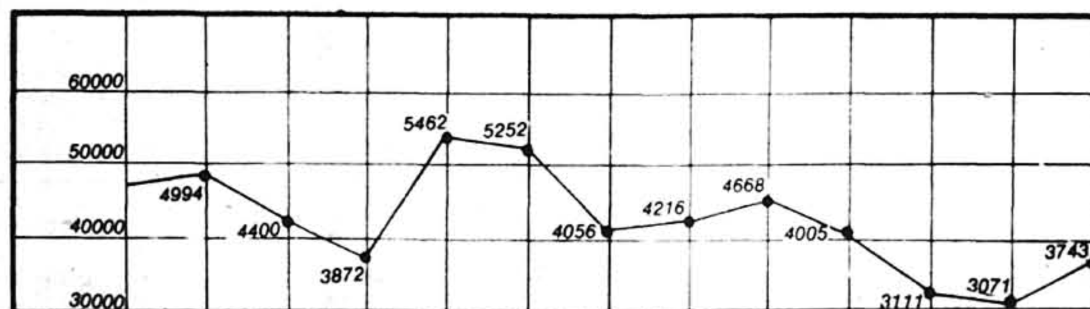
TOTAL NUMBER OF MEMBERS — JANUARY 1, 1966 — DECEMBER 31, 1977

ACTIVE DUES PAYING MEMBERS — JANUARY 1, 1966 — DECEMBER 31, 1977

NUMBER OF MEMBERS ORGANIZED — JANUARY 1, 1966 — DECEMBER 31, 1977

Членство й організаційна активність

Як братське допомогове товариство, ми в основному зацікавлені членством. Воно є власником, контролером і діячем для власного добра і добра всієї громади. Щоби відповідно і вистачально виконувати свої зобов'язання згідно із щораз більшими вимогами і потребами змінливих часів, є річчю імперативною, щоби ми постійно приєднували нових членів і підвищували їх забезпечення за можливо найменші кошти. Прикро сказати, що ми не вповні осягнули ці завдання впродовж останніх чотирьох років. З-посеред 31 Округи тільки п'ять — Аллентавн-Лігай Велі, Джерзі Сити, Монтреаль, Шамокін у вугільному районі, та Вінніпеґ у Західній Канаді закінчили чотирилітній період зростом свого активного членства. Тільки 10 стейтів і дві провінції в Канаді виявили зріст всього свого членства. В одному стейті стан залишився той сам. Всі інші стейти і провінції мали у 1977 році менше членів, як у 1973.

Наші способи організування членів все ще залежні головно від Відділових секретарів. Де ми маємо активних і енергійних секретарів, там йдемо вперед. Це стосується навіть обширів, що їх не обслуговують наші обласні організатори. Чотири Округи, які виконали свої квоти у 1977 році, не мали обласних організаторів, які їм помагали б, ані не отримували ніякої допомоги від Централі.

Турботливою течією, яка триває вже від років, є постійне зменшування наших членів департаменту молоді, у пропорції 2:1 в порівнанні з дорослими членами. Призначування окремих заплат і винагород за організування членів до департаменту молоді у практиці не дало позитивних вислідів. Наша нова дитяча грамота ТР-65, введена осінню минулого року, не стала ще настільки популяр-

Membership and Organizing Activities

As a fraternal benefit society our basic interest has been and is membership. We are owned, controlled, and operated by the members for their own welfare and the good of their community. To properly and adequately fulfill our responsibilities in tandem with the ever-growing needs and demands of changing times it is imperative that we constantly keep adding new members and increasing their insurance protection at the lowest possible cost to them. Sad to say we did not fully measure up to these requirements during the last four years. Out of the 31 Districts only five, Allentwon-Lehigh Valley, Jersey City, Montreal, Shamokin Anthracite Region, and Winnipeg-Western Canada, ended the four-year term with increases in active membership. Only ten states and two provinces in Canada showed increases in total members. One state was even. All other states and provinces had less members in 1977 than in 1973.

Our methods of organizing are still predominately dependent upon the branch secretaries. Where we have active and energetic secretaries we are moving forward. This holds true even in areas which are not serviced by field organizers. Four of the Districts fulfilling their quotes in 1977 did not have field organizers helping them nor did they receive any special assistance from the Home Office.

A worrisome trend that has prevailed over several years is the continuing loss of juvenile members at twice the pace of adult members. The practice of offering special prizes and awards for the organizing of juveniles has not been effective. Our new children's certificate, TP 65, which was introduced last fall, has not as yet become as popular as we had predicted.

ною, як ми сподівалися. Треба буде вживати більших зусиль, щоби зосередитись на продажі цього забезпеченевого пляну.

Виготовлено пляни двох нових забезпечень для дорослих, але ми ще їх не випустили у світ. Наш досвід із минулим продажем нових плянів забепечення не був користний і ми маємо сумніви, чи варто побільшувати число нових плянів, коли сумнівним є вигляди на їх успішний продаж.

Наші члени і кандидати на членів далі волють П-20, на ціле життя, як теж Е-20, пляни у дорослому департаменті і П-20, Е-20 і Е-18, пляни у молодечому департаменті. Не є популярними термінові та ДП-65 грамоти в дорослих і Е-65 та Р-65 в молоді. Ми все ще вважаємо, що вони є знаменитими забезпеченевими плянами і треба зосередити особливі заходи, щоби переконати наших людей, щоби вони купували ті пляни для свого забезпечення.

Пенсилвенія, яка виявила найвищий зиск у цілості членства за останніх чотири роки, продовжує бути лідером у загальному членстві (понад 18.400), у числі Відділів, та в сумі загального забезпечення. Ню Йорк, Ню Джерзі, Іллиной і Огайо йдуть далі за чергою. Онтеріо, Канада займає шосте місце. Пенсилвенія була теж першою у загальному числі зорганізованих нових членів, після чого Ню Йорк. Канада поправилась в останньому році у порівнанні з роками 1975 і 1976.

Фінансовий Департамент

Економіка у З'єднаних Стейтах і в Канаді стояла в останніх чотирьох роках під знаком заляканости і непевности. Фахівці від передбачування, як також із світу бизнесу мали великі труднощі зорієнтуватися з вірогідною точністю у змінливих течіях у торгівлі і фінансах. Щораз вищі кошти прожитку, безробіття та загальна непевність на ринку тримали фінансових потентатів у стані постійного остраху, а широкі кола суспільства у стані непевности.

Наш Союз, з високим доплнвом готівки кожного місяця, знаходився під безперервним тиском, з уваги на непередбачливу пливкість на грошовому ринку. Приймання рішень було річчю труднішою і вимагало сильніших нервів. Одною з наших найкритичніших проблем у 1974 році була потреба постійного фінансування нашої Української Будівлі. Наша автономна корпорація обмірковувала різні пропозиції щодо довготермінової мортґеджової позички, але не змогла договоритися на сприйнятливі для нас відсотки від позички. Ми зверталися до банків, асекураційних компаній, та інших провідних установ, включно з українськими кредитівками „Самопомочі", але ми вважали, що їхні вимоги були несприйнятливі.

На щастя, проблема була розв'язана завдяки позичкам від наших членів, у формі 5-річних боргових зобов'язань, за 8 відс. Отримавши різні квоти від 1,000 дол. вгору, маємо тепер понад 6,000,000 дол. таких позичок, які будуть платними в жовтні 1979 року. Фонди, отримані з тих нот, уможливили нашій автономній корпорації сплатити банкові позички, за вийнятком невеликого балянсу 200,000 дол. у Комершел Траст Компані в Ню Джерзі, як позички без поруки, платної до 31 грудня 1978, або раніше. Думаємо сплатити цей балянс в недалекому майбутньому з прибутку, що його маємо з комірного. Наша Союзова позичка в автономній корпорації також зменшилась до 8,000,000 дол. Теперішнє домовлення щодо цієї позички є на 5 років до 30-го листопада 1982 року із відсотками на 3% з можливою зміною щороку. Завдяки значному прибуткові, що його мала автономна корпорація у 1977 р. Головний Екзекутивний Комітет використав свій привілей підвищити на цей рік стопу не додаткових 4½ відс., що дало разом 7½ відс.

Продовжуючи давно встановлений напрямок наших загальних фінансових операцій ми вдержували в минулих чотирьох роках постійне покращання поміркованими кроками. Членські вкески переступили 3,000,000 дол., які були у 1975 році, і зростали в кожному наступному році. Близько 3,500,000 дол. додано до наших загальних активів. Забезпеченеві резерви зросли на понад 2,800,000 долярів і наші надвишки також підвищились на відносно малу суму. Зарібок з інвестицій збільшувався далі у 1976 і 1977 роках, після обниження в 1975 році, бо ми не дістали були ніяких відсотків від позички, що її уділили нашій автономній корпорації. Продовжувалися труднощі з невеликим числом мортґеджів, особливо в дільниці Бронкс в Ню Йорку. Також вартість інвестиції у деяких акціях (стаках) була значно низька і їх будучність не певна.

Найбільшу частину наших прибутків, що їх ми отримували за останніх чотири роки, ми інвестували у підприємствах громадського користування, у промислових, федеральних і провінційних бондах в ЗСА й Канаді, клясифікованих, як „А", або краще, з доходом від 8.20% до 12%. Час до часу, коли умовини були сприятливі, ми продавали бонди, які приносили низький зиск, та інвестували звільнені фонди у бондах на довший термін з більшим зиском, згідно з теперішньою висотою відсотків. Назагал приходилося втрачати дещо на таких продажах, але вищі зиски з нових бондів уможливлювали надолужувати втрати ще заки дозріли дати проданих бондів. Давано теж мортґеджові позички членам, які купували доми для власного вжитку.

Загальна сума посмертних виплат членам і їх спадкоємцям була вища, за вийнятком виплат на дозрілі грамоти. Виплати допомог, студентські стипендії і субвенції зросли до суми майже 300,000 дол. По негативній стороні знаходимо, що загальні видатки, або кошти, наведення установи були на 800,000 дол. вищі, як у попередньому чотирирічному періоді. Наші кошти зростають швидше, як прибутки з членських внесків. Цей факт повинен бути для всіх нас пересторогою, щоби бути надзвичайно обережними і вповні брати до уваги фінансові аспекти всіх нових пропозицій, резолюцій і плянів, поки ми їх схвалимо.

Не вважаючи на багато ускладнень і непевність, наш Фінансовий Департамент, що його очолює головний касир пані Уляна Дячук, діяв увесь час знаменито. Безліч складних і важливих справ полагоджувано кожного дня, інколи під тиском, правильно, докладно і ділово.

Рекордовий Департамент

Всі ми знаємо, що комунікація — це живчик у такій організації, як Союз. З 459 Відділами і понад 1.500 Відділовими урядовцями та організаторами, це величезне завдання, щоби до всіх належно ставитися і бути докладно поінформованим. Багатогранність функцій і велике число специфічних і докладних інформацій, що їх треба давати членам, робить це завдання ще складнішим. А втім, всі ми знаємо з власного досвіду, що всі ці речі є виконувані в нас негайно і дбайливо. Щоденне листування ведеться із максимальною швидкістю. Кожного місяця членські аплікації переглядається, провіряється, приймається та нові членські грамоти негайно висилається секретарям на початку місяця, так, щоб можна доставити їх кожному новому членові без зайвої проволоки. Кожномісячна статистика, яка виказує нових членів та подає докладні зміни у членстві, є проголошувана у нашому офіційному органі докладно і вичерпно.

Наш головний секретар п. Володимир Сохан, який

More effort will have to be concentrated on selling this protection plan.

Two other new insurance plans for adults are available but they have not as yet been offered to our members. Our past sales experience with new types of protection has not been favorable and we are having second thoughts about the desirability of expanding the number of plans when the outlook for successful sales results appears doubtful.

Our members and applicants for membership continue to favor the P-20, whole life, and E-20 plans in the adult department and P-20, E-20, and E-18 plans in the juvenile department. Adult term insurance and even the DP-65 certificate are not popular and neither are the juvenile P-65 and E-65 plans. We still believe that these are excellent insurance plans and extra effort should be concentrated on convincing more people to purchase this type of protection.

Pennsylvania, which produced the highest gain in total members over the past four years, continues to be the leader in total members, (over 18,4000), the most branches, and the highest amount of insurance in force. New York, New Jersey, Illinois, and Ohio follow in that order. Ontario, Canada remains in sixth place. Pennsylvania was also first in the total number of new members organized followed by New York State. Canada improved last year after poor showings in 1975 and 1976.

Financial Department

The economies of the United States and Canada in the past four years were characterized by apprehension and instability. Forecasters, as well as businessmen, found it difficult to gauge the shifting trends in commerce and finance with reasonable accuracy. Gyrating costs, unemployment, and general uncertainty in the marketplace kept the financial magnates in a constant state of jitters and the public in a wary mood.

Our Association, with a high cash flow each month, was continually under pressure because of unpredictable fluctuations in the money market. Decision making was more burdensome and nerve-racking. One of our most critical problems in 1974 was the need for permanent financing for our Headquarters building. Our subsidiary corporation explored numerous proposals for a long-term mortgage loan but was unable to negotiate what we considered was a reasonable interest rate. Banks, insurance companies, and other lending institutions, including our Ukrainian Self-Reliance Credit Unions were approached but their demands we felt were unacceptable.

Fortunately the problem was resolved through loans from our members in the form of five-year promissory notes bearing interest at the rate of 8%. Ranging in multiples of $1000. We now have over $6,000,000 of these notes which become due in October, 1979. Funds received for the notes enabled the subsidiary to a pay off demand bank loans except for a small balance of $200,000 held by the Commercial Trust Company of New Jersey as an unsecured loan due on or before December 31, 1978. We intend to pay off this balance in the near future out of current rental income. Our Soyuz loan to the subsidiary was also reduced to $8,000,000. The present loan agreement is for five years to November 30, 1982 and bears an interest rate of 3% subject to renegotiation each year. Due to the substantial income received by the subsidiary in 1977, the Supreme Executive Committee exercized its privilege to raise the rate for that year by an additional 4½% making the total 7½%.

Continuing a long-established trend, our overall financial operations during the past four years maintained steady improvement at a modest pace. Membership dues crossed the $3,000,000 mark in 1975 and increased by over $2,800,000 and our surplus moved up by a relatively small amount. The yield on investments continued on an upward course in 1976 and 1977 after dropping in 1975 because no interest was received on the loan made to our building subsidiary. Difficulties continued with a small number of mortgages particularly in the Bronx area of New York City. The investment value of some of our stocks also remained severely depressed and the future is uncertain.

The bulk of the new income that was over the four years was invested in public utility, industrial, federal and provincial bonds in the United States and Canada rated "A" or better at yields ranging from 8.20% to 12%. From time to time when market conditions made it advantageous we sold low yield bonds and reinvested the funds in top quality long term bonds at the current levels of interest. Generally losses were incurred on such sales but the higher yields on the new bonds will make it possible to recover such losses prior to the maturity dates of the sold bonds. Mortgage loans were also made to members who purchased homes for their own occupancy.

The total cash benefits paid to members and their beneficiaries were higher except for endowment payments. Indigent payments, student scholarships, and donations amounted to almost $300,000. On the negative side we find that general expenses or the cost of doing business in the past four years was over $800,000 higher than in the previous four-year period. Our costs are rising faster than our dues income. This fact should be a warning to all of us to be extremely careful and to fully consider the financial aspects of all new proposals, resolutions, and plans before approving them.

Despite many complications and uncertainty the financial department headed by our Supreme Treasurer, Mrs. Ulana M. Diachuk, performed superbly at all times. A myriad of intricate and exacting tasks were performed each working day, often under pressure, with competence, accuracy, and efficiency.

Recording Department

We all know that communication is the heartbeat of an organization such as Soyuz. With 459 Branches and over 1,500 Branch officers and organizers, the task of keeping everyone properly and fully informed is gigantic. The multiplicity of functions and the vast amount of specific and exact information that must be made available to members makes it even more demanding. Yet we all know from personal experience that these chores were and are performed with prompt thoroughness. Daily correspondence was processed with maximum speed. Each month member applications were reviewed, screened, and accepted, and new membership certificates were promptly mailed to secretaries in the early part of each month so that they could be delivered to the new member without undue delay. Monthly statistics listing new members and detailing changes in membership were published in our official organ with accuracy and completeness.

Our Supreme Secretary, Mr. Walter Sochan, who heads the

очолює Рекордовий Департамент, брав також участь у вишкільних програмах для нових секретарів і організаторів. Він випрацьовував теж нові забезпеченеві пляни у співпраці з нашими актуаріями. Були виготовлені три нові пляни, з яких один, молодечий ТР-65 став доступний для наших членів минулої осені.

Рекордовий Департамент дальше зберігав свою правильну й добре заслужену репутацію за свою швидку й докладну обслугу наших Відділів та окремих членів. Рідко коли виринали проблеми у зв'язку з поганою і повільною поштовою службою в ЗСА та особливо в Канаді. Проте, добра слава цього Департаменту за його віддану і фахову працю у виконуванні своїх обов'язків — збереглась кращою, як будь-коли в історії нашого Союзу.

„Союзівка"

Упродовж звітних років „Союзівка" встановляла кожного року новий рекорд щодо прибутків. Разом із фінансовим ростом „Союзівка" далі приваблювала тисячі нових людей різного віку з різних прошарків. Здобувши популярність, як найславетніша українська відпочинкова оселя у вільному світі „Союзівка" приймала щораз більше число гостей з усіх частин Америки і Канади. Щораз частіше приїздять теж до нас відвідувачі з-поза океану.

„Союзівка" стала Меккою головно для наших молодих людей особливо в літньому сезоні. Головними атракціями є тижневі розвагові програми, танці під голим небом, спортові ігрища, включно з відбиванкою, кошиківкою і тенісом, плаванням у басейні „олімпійського" розміру, погулянками в гори і товариськими забавами.

Ми продовжували наші спеціяльні програми для молоді, як курси українознавства для студентів середніх шкіл і університетів, кляси танків, курси театрального мистецтва, фотографічні і тенісові. Виставки образів, літературні вечори, виступи й доповіді видатних мистців і виховаників — виповнювали програми кожного тижня у літньому сезоні. Влаштувано програми для громадян старшого віку, як також релігійні відправи у свята і неділі.

Одною з головних причин для дальшого росту популярности „Союзівки" є високоякісний, обильний та смачний харч, що його отримують щоденно гості, разом із першорядною обслугою, під кермою директора тієї оселі, Володимира Кваса, та його компетентного важко працюючого штабу. Пан Квас щороку гуртував і вишколював до сотні молодих працівників, здебільша середнєшкільників і студентів коледжів, з малим досвідом у готелярстві.

Під час сезону 1976 всі імпрези на „Союзівці" були присвячені 200-річчю Американської Революції та 100-річчю українського поселення. Осінню того року здвигнено пам'ятник Лесі Українки і відкрито його. Цей прегарний твір, що стоїть в сусідстві головної гостинниці та навпроти пам'ятника Тарасові Шевченкові, був ділом Михайла Черешньовського. Жінки – члени Головного Уряду спонзорували той проєкт та влаштували програму його посвячення і відкриття.

Хоча популярність „Союзівки" постійно зростає, проте це таки в першу чергу літня відпочинкова оселя. Тому головний, щораз більший, дохід напливає під час трьох літніх місяців і не покриває всіх щорічних готівкових видатків, як виявляють цифри у доданій тут порівняльній табелі. За минулих чотири роки назбирався дефіцит готівкою приблизно на 40,000 дол. Головна причина дефіциту, це розмірно низькі ціни. Нам дораджували підвищити ціни, але протилежним аргументом був острах, що підвищені ціни на кімнати і харчі утруднять, а то й унеможливлять багатьом нашим членам, головно молодим людям і родинам із малими заробітками відвідувати нашу оселю і користуватися нею. Одною з головних турбот „Союзівки" є постійне вдержування, та модернізування наших будинків і поширювання існуючих влаштувань. В останніх чотирьох роках ми побільшили число тенісових кортів, яких тепер є 8. Покращано систему шляхів. Ми ремонтували і відновляли будинки. Збудовано новий будинок з призначенням на ґараж, склад машин та помешкання для менаджера. Будівельно всі наші доми є в доброму стані. Ми вдячні пану Квасові за його надзвичайно видатне керівництво та за його додаткові заходи, щоби дати гостям всі можливі вигоди і приємності під час їх перебування в тій оселі.

Розгляд порівняльної залученої тут статистичної табелі прибутків і видатків — виказує, що дохід з кімнат і харчів щороку зростав. В минулому році покращав теж дохід із бари та перекусні. Позиції у видатках, які щороку зростали, спричинені інфляцією, зростом цін на харчі, платні, електричне світло, газ, оливу, податки від нерухомостей і забезпечення. Значно зросли кошти реклями, бо ми видали нову брошуру у кольорах для поширення її серед потенціяльних гостей. Головні ремонти і кошти меблів залишаються щороку більш-менше ті самі. Коли ми аналізуємо діяльність на „Союзівці", то стає ясно, що треба більше будинків, їдалень і заль для зустрічей. Потреби і вимоги наших членів-гостей переростали наші теперішні можливості. Треба нового будинку.

Плянуюю рекомендувати Конвенції, щоби вона прийняла резолюцію, яка доручила б Головному Екзекутивному Комітетові перевірити потребу нового готелевого будинку. Якщо висліди такої перевірки потвердять таку потребу, то треба буде вжити заходів для отримання згоди на фінансування будинку, який вміщав би не більше, як 100 спалень, не рахуючи інших приміщень, нормально потрібних, щоби служити потребам і дати вигоду готелевим гостям.

Recording Department also participated in the training programs for new secretaries and organizers. New insurance plans were also processed by him in cooperation with our actuaries. Three new plans were developed one of which, the Juvenile TP-65, was made available to our members last fall.

The Recording Department continued to uphold its well-earned and deserved reputation for quick and accurate service to our Branches and to the members. At infrequent times problems arose because of poor and slow postal service in the United States and primarily in Canada. However, the fine reputation of this department for the dedicated and capable performance of its responsibilities remains higher than ever throughout our Association.

Soyuzivka

Soyuzivka during the years under review continued to establish new records for income each year. Step in step with its financial growth Soyuzivka has continued to attract thousands of new people of all age groups. Popularly regarded as the most famous Ukrainian resort in the free world, Soyuzivka catered to increasing number of guests from all parts of the United States and Canada. Overseas visitors also came to stay with us with more frequency.

Soyuzivka has become the mecca for our young people particularly during the summer season. The main attractions are the weekly entertainment programs, outdoor dancing, the sports events including volleyball and tennis, swimming in the Olympic-size pool, mountain hiking, and the social evenings.

We continued our special programs for our youth such as the Cultural Courses for high-school and university students, folk dancing classes, the theater workshop, the photography course, and the tennis camp. Art exhibits, literary events, and lectures by outstanding artists and educators were scheduled for each week during the summer seasons. Programs for senior citizens were arranged and religious services were always held on holy days and Sundays.

One of the principal reasons for Soyuzivka's continued popularity is the high quality of the wholesome and delicious meals served every day and the fine service given each guest by our manager, Walter Kwas, and his competent and hard-working staff. Mr. Kwas each year assembled and trained up to 100 young workers, most of whom were high school and college students, with little experience in hotel work.

During the 1976 season all activities at Soyuzivka were dedicated to the 200th Anniversary of the American Revolution and the 100th Anniversary of Ukrainian Immigration to America. In the fall of the same year a monument dedicated to Lesya Ukrainka was erected and unveiled. This beautiful creation which stands in the vicinity of the Main House and opposite to the Taras Shevchenko memorial was the work of Mychajlo Chereshniowskyj. The women members of the Supreme Assembly sponsored the project and arranged the dedication and unveiling program.

Though the popularity of Soyuzivka is constantly growing it primarily is still a summer resort. The bulk of the steadily increasing income comes in during the three summer months and it does not fully cover all of the cash outlay each year as the figures in the comparative statement herein show. A cash deficit of approximately $40,000 was incurred in the past four years. The main reason for the deficit is our comparatively low prices. We have been urged to raise our prices but have opposed this concept on the grounds that higher room rates and food prices would make it more difficult, if not impossible, for many members particularly young people and low income families to visit and enjoy our resort.

One of the main preoccupations at Soyuzivka is the continuous maintenance and modernization of our buildings and the constant improvement and expansion of our facilities. Over the past four years we have added to the tennis courts which now number 8. The road system has been up-graded. Buildings have been altered and refurbished. A new structure was erected for use as a garage, storage rooms, and living quarters for the manager. Physically all of our buildings are in good condition. We are grateful to Mr. Kwas for his superb management performance and for the extra effort he makes to provide all the guests with every possible convenience and comfort during their stay.

A study of the comparative statement herein of the income and disbursements reveals that receipts for rooms and food have been increasing each year. Last year the bar and the snack bar business improved. Expense items that kept rising each year because of inflation include food costs, wages, electric, gas, fuel, real estate taxes, and insurance. Advertising rose sharply because we had a new brochure prepared in color for distribution to prospective customers. Capital improvements and furniture costs remained comparable each year.

As we analyze activities at Soyuzivka it becomes readily evident that more housing, dining, and meeting facilities are needed. The requirements and demands of our member guests have outgrown our existing capacity. A new building is needed. I plan to recommend to the Convention that it adopt a resolution directing the Supreme Executive Committee to explore the need for a new hotel building. If the results of the survey confirm such a need then arrangements are to be made and necessary approvals obtained for the financing and the construction of a project not to exceed 100 sleeping rooms plus other rooms normally required to properly serve the needs and comforts of hotel guests.

INCOME & DISBURSEMENTS SOYUZIVKA, KERHONKSON, N.Y.
Comparative Statement

I N C O M E

	1974	1975	1976	1977
Room & Food	$225,975.61	$255,476.38	$290,633.52	$310,743.02
Bar	66,827.44	66,661.97	68,426.95	85,501.21
Gift Shop	33,535.48	35,620.23	40,054.00	38,181.83
Snack Bar	15,525.81	15,384.69	14,611.58	20,531.79
Miscellaneous	1,973.46	1,756.52	2,030.12	1,708.66
Sales Tax Collected	14,872.04	16,300.24	17,918.06	27,586.07
TOTAL INCOME:	$358,709.84	$391,200.03	$433,674.23	$484,252.58

[Продовження буде]

6-ий Відділ ООЧСУ у Філядельфії ювілейним бенкетом відзначив своє 30-річчя

У неділю, 3-го грудня ц. р. в залі Українського Спортового Товариства „Тризуб" у Філядельфії відбувся ювілейний бенкет 6-го Відділу Організації Оборони Чотирьох Свобод України з нагоди його 30-літнього існування. Програму бенкету відкрив голова Бенкетового комітету Михайло Ковальчин, який привітав гостей і представників центральних і місцевих організацій. Відтак дальше ведення бенкету передав тостмайстрові, відомому діячеві ВФронту д-р Богданові Сілецькому.

До участи в святочному відзначенню існування 30-ох років 6-го ВідділуООЧСУ, його Управа запросила не лише своїх членів. Запрошені також споріднені організації з ВФронтом та інші загально громадські установи Філядельфійської Метрополії, які численно прибули на цей ювілей. Було понад 30 представників від різних організацій і установ, які засіли за головним президіяльним столом, а також зі залі представлено ряд гостей.

Головну промову під час бенкету виголосив довголітній голова згаданого Відділу ООЧСУ, відомий політичний і суспільно-громадський діяч д-р Іван Скальчук. Він сконденсовано провів аналізу з пробленої многогранної праці 6-го Відділу ООЧСУ на протязі трьох декад. Учасники бенкету, слухаючи промови д-ра І. Скальчука, немов на фільмовому екрані могли спостерігати ріст 6-го Відділу ООЧСУ та вклад його праці не лише в рамках ВФронту, але і інших установ і організацій. Промовець поінформував, що Відділ засновано в лютому 1948 року з 15-ти основоположників, згадав і це, що Відділ при допомозі ідеологічно споріднених організацій закупив Дім Молоді, який, при жертвенності членства, сплачено в короткому часі. Нині у власному домі має приміщення „Українська Школа при Осередку СУМА ім. УПА" є власна бібліотека, а до того в ювілейному році урухомлено і власну книгарню. Згадав промовець і це, що з ініціятиви Відділу, в часі його існування, заколядовано на В.Фронт понад 125 000 долярів, як також зібрано на Фонд Оборони України понад 25 000 долярів. Апелем до дальшої відданої праці д-р І. Скальчук закінчив свою надзвичайно добре опрацьовану промову.

З черги майстер церемонії д-р Богдан Сілецький представив присутнім представників центральних і місцевих установ, а відтак покликав їх до усних привітів. Першим вітав і бажав Божих ласк для членів 6-го Відділу о. шамбелян Роберт Москаль, який репрезентував СУКатоликів „Провидіння" як голова; представниками „Провидіння", ще також були Богдан Тодорів фінансовий референт, інж. Ігор Смолій — головний організатор і д-р Ярослав Бернадин — головний контролер. Від Головної Управи ООЧСУ привіт і гратуляції за надзвичайно успішну працю усіх діючих Управ Відділу на протязі 30-ох років, усно передав голова ред. Гнат Білинський. Від місцевого Відділу УККА признання для усіх Управ Відділу за конструктивну працю для громади на протязі 30-ох років і стислу співпрацю з УККА висловив голова д-р Петро Стерчо, який прибув на свято з дружиною п-і Іриною. Редактор Володимир Біляїв вітав ювілей від представництва уряду УНР в екзилі, при чому апелював до дальшої конструктивної праці. Опісля вітали: Михайло Ковальчин — голова головної Управи колишніх вояків УПА, д-р Олександер Білик від ЗУАДК-у проф. Лев Шанковський, Український В.Фронт, як його діючий президент, п-і Наталія Даниленко від Окружної Ради СУА, як голова, д-р Михайло Деміцький від місцевого Відділу НТШ, Ярослав Климишин від Об'єднання Мистців Української Сцени, головний радний Іван Крих, від УНПомочі п-на Зоряна Луцька референт зв'язків, від Т-ва Оборони Валентина Мороза, інж. Мирон Ганушевський від Пластового Сеньйорату мгр Мирон Утриско, від Т-ва „Бойківщина" п-і Стефанія Шаран, яка багато праці і труду віддала для Відділу в першій декаді його існування. Були і письмові привіти, а саме: від Відділу ОДВУ Осередку СУМА, ОЖ ООЧСУ, Фонду Оборони України і Відділу ТУСМ.

З черги тостмайстер представив зібраним дальших представників установ і організацій, а саме: Сидора Новаківського від ОДВУ, голова ОЖ ООЧСУ, п-і Любу Сілецьку, голову ТУСМУ, Івана Яворського, Володимира Риндича — представника Осередку СУМА ім. УПА, Василя Коруда — почесного члена 6-го Відділу ООЧСУ, Івана Дубіля — голову Батьківського Комітету нашої Української Школи, голову Українського Спортового Осередку „Тризуб" Романа Савчака з дружиною, Степана Волянюка, як представника Дому Молоді, голову Комітету Фонду Оборони України Миколу Бачару, представників Окружного Комітету УНСоюзу Петра Тарнавського як голову і Івана Данківського як касира, від Окружної Ради УНПомочі і представника Лева Галаса, Івана Васюрка і Михайла Ваповського, як представників 4-го Відділу ООЧСУ у Вілліямставні, Н. Дж., Мирослава Солтиса, керівника Танцювальної Групи при Осередку СУМА, інж. Методія Борецького, як представника Т-ва Інженерів, Олександра Борецького від Т-ва Купців й Підприємців, як також Михайла Кичулу з дружиною Анною фінансового референта дівочого українського коледжу Факсчейс Філядельфія.

Майстер церемонії рівнож представив присутнім осіб, які очолювали, як голови 6-ий Відділ ООЧСУ, а саме мгра Мирона Утриска, інж. Мирона Ганушевського, д-р Ярослава Бернадина, д-р Івана Скальчука, Михайла Ковальчина, д-ра Олександра Білика, Степана Волянюка і теперішнього голову мгра Володимира Повзанюка. Згадав і неприсутнього голову д-р Петра Мірчука, а також представив колишніх секретарів Відділу, тобто мгра Мирона Утриска, мгра Василя Колінка, інж. Володимира Осідача, Осипа Кусня, Дмитра Рущака, Володимира Повзанюка і теперішнього секретаря Михайла Майчука.

Для розваги гостей Бенкетовий комітет подбав про багату мистецьку програму. Навесело гостей забавляла відома у Америці й Канаді „п-і Язичинська" — (Іванна Климовська), яка виступила двічі. Квартет Бандуристів із Нюарку в складі Володимира Юркевича, як мистецького керівника та пп. Михайла Гнатишина, Михайла Стоцького та Петра Кузева відспівав шість пісень, за які учасники бенкету дякували їм своїми оплесками, зокрема за повстанські пісні. Широковідомі „Соловейки" при Осередку СУМА ім. УПА у Філядельфії — Тамара Петришин, Софійка Дейнека та Оля Максимюк під мистецьким керівництвом проф. Зої Маркович відспівали три пісні, отримавши щедрі оплески.

Бенкет розпочав молитвою о. д-р Мартин Канавал — парох УКЦеркви Царя Христа, а закінчив о. шамбелян Роберт Москаль, парох Філядельфійської Катедри УКЦеркви.

На бенкеті ще були і священики Тома Саюк, Яків Мельник і о. диякон Степан Зарічний, що їх тостмайстер представив гостям.

На закінчення бенкету голова Відділу мгр Володимир Повзанюк склав подяку представникам центральних і місцевих організацій, членам Бенкетового комітету, тостмайстрові д-рові Б. Сілецькому за вміле переведення бенкету. Піснею „Не пора" закінчено цей вдалий бенкет.

С. Г.

Відбувся Гарвардський Вечір в пошану меценатів

Кембридж, Масс. (ФКУ). — Видавничий сектор УНІГУ: „Гарвардські Серії Українських Студій" влаштував третій літературний вечір, в п'ятницю, 1-го грудня ц. р., о год. 7-ій вечора, в залі Гарвардського факультетського клюбу, в Кембриджі, Масс.

Проф. Горацій Ґ. Лянт доповідав про свої наукові досліди над Псалтирем давньої Русі (XI сторіччя). Він враз із видатним вченим з Ізраїля — проф. Моше Альтабавером, написав вступ до фототипічного видання тієї прецінної пам'ятки нашого народу. І це якраз проф. Альтабавер зацікавився тим рукописом Псалтиря, який сторіччями зберігається в манастирі св. Катерини на Сінайській горі і зробив з нього фотографічні відбитки негайно після того, як ту частину Середнього Сходу забрав під свою контролю Ізраїль у 1967 році. Відбитки передав проф. Альтабавер дирекції Українського Наукового Інституту Гарвардського університету.

Цей манускрипт є найстаршим текстом псальм, писаний старо-українською мовою і був він стандартною версією в давній Русі-Україні.

Почесними гістьми Гарварду на тому вечорі були Йосиф і Анна Іваневи, визначні меценати ФКУ й одні з найбільш активних співробітників у рядах ФКУ. Іваневи прибули до Америки перед Другою світовою війною в дуже молодому віці, працювали тяжко. Своїм доням Єлисаветі та Галині дали змогу закінчити високу освіту, але при щоденних трудах ніколи не забули про своє українське походження. Вони глибоко розуміли значення культури своєї батьківщини й робили все можливе, щоб допомогти пожвавити кампанію у користь українських студій, зокрема їхнього повного розвитку в Гарвардському університеті.

Анна і Йосиф Іваневи

Іваневи пожертвували до ФКУ не лише понад 30 тисяч долярів, але також багато годин своєї праці, даючи одночасно можливості користуватись їхнім підприємством для масової висилки інформаційних матеріялів ФКУ.

Як лише Йосиф і Анна Іваневи почули про намір УНІГУ видати текст Сінайського рукопису, то без вагань вплатили дев'ять тисяч долярів на покриття коштів друку. Дякуючи тому благородному вчинкові Іваневих, появилась гарно оформлена, великих розмірів книга — фоторепродукція того старинного тексту Русі-України.

„Слов'янський Псалтир із Русі: манастир св. Катерини на горі Сінай", том І — фоторепродукція, (Кембридж, Масс., УНІГУ 1978) 181 сторін, — можна набути, пересилаючи грошовий переказ на 15 00 долярів, до ФКУ: Ukrainian Studies, Fund., Inc. — Rublications 1583 Massachusetts Avenue Cambridge, Mass. 02138.

День Православного Деканату

День українського православного Філядельфійського деканату був, як і завжди, урочисто відзначений також цього року в неділю, 31-го жовтня в катедральнім соборі св. Володимира Великого. В год. 3-ій після полудня храм вже був заповнений вірними місцевої парафії та гостями з інших православних парафій Філядельфійського деканату.

Урочистий молебень відправили о. протопресвітер Степан Біляк — декан і настоятель катедри св. Володимира Великого, о. митрат Михайло Ярош — заступник декана і настоятель парафії Св. Духа в Котсвіллі, о. протоієрей Михайло Борисенко — секретар деканату і настоятель парафії Покрови Пресвятої Богородиці у Філядельфії, о. протоієрей Петро Будний — настоятель парафії Св. Андрія Первозванного у Вашінґтоні, о. протоієрей Петро Сагайдачний — настоятель парафії свв. Петра і Павла в Мільвіллі, о. Павло Гринишин — настоятель парафії свв. Петра і Павла у Вільмінґтоні, о. Михайло Петляк — в.о. настоятеля парафії Успіння Пресвятої Богородиці в Честері, о. Омелян Мицик — настоятель парафії Св. Юрія Переможця в Майнерсвіллі. В часі Молебня отці духовні і вірні усердно молилися до Всевишнього за здоров'я недужих отців: емеритованого протопресвітера Стахія Шадинського та о. протопресвітера Франка Лаврика — настоятеля парафії Св. Іоанна Хрестителя в Джонсон Сиі. Молебень закінчився виголошенням „Многоліття" Блаженнішому митрополитові Мстиславові, Соборові єпископів Української Православної Церкви, її духовенству і вірним, Америці та її урядові на чолі з президентом, поневоленій Україні та її многостраждальному народові. З особливим піднесенням катедральний хор парафії св. Володимира Великого, підсилений співаками-хористами з інших парафій Філядельфійського деканату, очолений дириґентом проф. Петром Куриленком, відспівав разом з усіма вірними молитву „Боже великий".

Після Молебня глибокозмістовну проповідь про ролю українського православного священика виголосив заступник декана о. митрат Михайло Ярош, ілюструючи своє слово прикладами самопосвяти духовенства і самовідречення на полі духового кормлення вірних від народження до смерті в ім'я і для Христа Спасителя. Після нього поанглійськи проповідував о. Павло Гринишин, особливо зупиняючись на значенні деканальних урочистостей, які зближують вірних деканату, підсилюють сенс приналежности до Святої Української Православної Церкви в Америці, та про збирання додаткових фондів для семінарії Св. Софії та пенсійного фонду для духовенства. На кінець о. прот. Михайло Борисенко запросив усіх вірних зійти до церковної залі для перекуски, приготованої сестрицтвами різних парафій, та для мистецької програми.

Цього року в мистецькій програмі брали участь загальнознаний танцювальний ансамбль „Волошки" з Філядельфії під керівництвом п-і Зої Граур-Корсун та ансамбль бандуристів „Бурлаки" під керівництвом п. Сергія Ковальчука. Присутні із захопленням оплескували виступи молодих танцюристів, які досконалим виконанням українських танків уміють захопити не тільки нашу, але й неукраїнську публіку. Ансамбль „Бурлаки" складається із старших і молодших любителів кобзарства і вокального мистецтва із різних місцевостей Ню Джерзі, Пеннсильванії та Делавару. Досконалим виконанням народних пісень при супроводі гри на бандурах, ансамбль своїми виступами доводить правдивість слів нашого національного пророка Тараса Шевченка: „Наша дума, наша пісня не вмре, не загине". На закінчення виступу „Бурлаків" з низкою пісень виступили наймолодші члени ансамблю брат і сетра Лучкові.

Після концерту молодь і також старші розважалися під звуки оркестри „Північна зірка" Володимира Антонця. Був також розіґраш декоративних речей. Деканальний День, як вже було згадано, пройшов у приємній і дружній, християнській атмосфері.

Мир. Волод.

В справі конкурсу для молоді Фундації Марусі Бек

Комітет конкурсу для молоді „У пошукуванні України в англомовних виданнях", фундаторкою якого є визначна громадська діячка д-р М. Бек, подає до відома Жюрі для цього конкурсу в такому складі: мґр Володимир Баран, голова, члени: мґр Віра Андрушків, інж. Іван Галич, мґр Тетяна Гаєцька, мґр Люба Китаста, мґр Таїса Розгін та д-р Валентина Савчук. Жюрі буде оцінювати прислані учасниками збірники матеріялів та присуджувати нагороди.

Пригадуємо, що зібрані матеріяли можна надсилати не пізніше 31-го березня на адресу голови Комітету: Mrs. Maria Harasevych, 3061 Firestone Drive, Sterling Heights, Mich. 48077 U.S.A.

Учасниками конкурсу можуть бути всі українці від 16 до 20 років включно. Учасники конкурсу мають збирати з англомовних видань протягом року — від 1-го січня до 31 грудня 1978 р. — всі матеріяли про Україну й українців, які вони лише зможуть знайти в книжках, газетах, журналах, альманахах, публіцистичних виданнях, брошурах, повідомленнях та взагалі пресі в найширшому розумінні цього слова. Це можуть бути звичайні, навіть короткі згатки, різного роду статті, коментарі, розвідки, репортажі, інтерв'ю, рецензії, огляди, розділи, згадки в художніх творах, книжки, брошури та всі інші роди писань, де в будь-якій мірі, чи в будь-якому аспекті говориться чи згадується про Україну чи українців.

Українські видання англійською мовою чи переклади з української мови на англійську виключається з джерел для конкурсу.

Найбільші й найкращі збірники матеріялів будуть нагороджені. Для нагород д-р М. Бек склала 1000 долярів, які будуть розділені так: 1-ша нагорода — 500 дол., 2-га нагорода — 200 дол., 3-тя нагорода — 100 дол. Крім того, чотири відзначені збірники матеріялів отримають по 50 дол.

Хто відстав, а хотів би брати участь в конкурсі, то навіть тепер ще можна включитися в нього: по бібліотеках переглянути всі можливі англомовні джерела, де могло бути щось про Україну та вибрати потрібні для цього конкурсу матеріяли.

За Комітет:

Марія Гарасевич,
голова
Христина Юзич,
секретар
Іван Бек,
фінансовий референт

Спогад про бл. п. Олексу Бойкова

Я пізнав бл. п. Олексу Бойкова в таборі інтернованої Української Бригади в Німецькому Яблінному (Дойчґабель) у Чехо-Словаччині. Мене і вістуна Івана Галевича перенесли з 2-го полку до першого, що квартирував у т. зв. Західній Області табору. Мене призначили до 2-ої сотні поручника Степана Свериди, а І. Галевича до курінної канцелярії. Шефом полкової канцелярії був підхорунжий, відтак хорунжий Олекса Бойків. Я не почувався добре в товаристві гуцулів, майже всіх з к. австрійського 24-го полку піхоти. Вони й тоді і на фронті під Львовом носили назву 24-го або 36-го полку ляндверів. Комендантами сотень були такі старшини, як поручник Палійчук, чотар Савула, чотар Андрій Палій (маслосоюзник), хорунжий Орест Руснак (співак), підхорунжий О. Лукащук, а командиром Куреня був сотник А. Федик.

Я не хотів ставати до звіту і просити, щоб мене перенесли назад звідкіля я прийшов, а думав порядком етапу діпняти свого. За намовою Галевича я пішов до бл. п. Олекси Бойкова. Він сидів, переглядаючи якісь папери, бо тоді бриґада збиралася виїхати в Україну, і саме прийшли для нас нові мундури. „Чому хочете відійти", — грізно запитав високий і тонкий як струна Олекса Бойків.

Я хочу бути зі своїми з Перемишля, з якими я був на фронті і разом перейшов до Чехо - Словаччини. У східній області табору більше руху, є різні курси, я хочу теж здавати там матуру, бо я ще не скінчив 8-ої гімназійної.

„Шкода мови, нам у полку треба старшин, поїдемо в Україну, вас із вістуна піднесемо до підхорунжого, і перенесення не буде. І так я привикав до гуцулів з околиць Коломиї, Городенки, Снятина. Привикав до чотаря Савули, який все пояснював стрільцям сотні, що українців є 40 мільйонів, привикав до старшого десятника Демчука, справника сотні, який нас гонив по лісі у Ляден або Беміш-дорф і все кричав, що 24-ий полк колись пильнував цісаря Франца Йосифа у Відні, бо цісар знав, що 24-ий полк добре його пильнує.

На Україну ми не поїхали. Я здав матуру і заки поїхав до Праги на студії, просив мене бл. п. Олекса Бойків допомогти йому здати матуру, він мав 6 кляс гімназійних. Недавно здавши матуру, я радо згодився, тим більше, що за його стараниям мене на той час звільнено від вправ.

Я виїхав до Праги. Два роки пізніше приїхав до Праги й бл. п. Олекса Бойків вже по матурі і записався на інженерський відділ будови машин. Не знаю, чи закінчив студії, бо ніколи титулу інженера не вживав.

Я став членом Організації ОУН і Національної Молоді, що її тоді очолював поручник Віктор Воробець, якого звали Желіґовські, бо він провадив виправу на Мармароський Сиґот, щоби його включити до України. Желіґовські здобув Вильно, а Воробець Сиґот, але румуни виперли наших і загнали в табори.

У Празі Бойків належав до вищого ешельону команди ОУН; він кудись поспішав і ніколи не мав часу.

Я виїхав до Америки, забув за бл. п. О. Бойкова, аж у Мек Аду я стрінув іншого Олексу Бойкова, пароха громади, родом з Іспаса біля Коломиї. Пізніше він був редактором „Українського Слова" у Парижі. Це був стриєчний брат бл. п. Олекси Бойкова, що зі мною належав до 36-го полку; він живе у якійсь місцевості у ЗСА. Він покинув священичий стан і в Аллентавні, закінчивши медицину, одружився. Нічого я не чув про його працю в українській громаді, наче канув у море

А редактор бл. п. Олекса Бойків з Парижу переписувався зі мною. Радив не зражуватися нашою програною і радив оживити ОДВУ і спровадити за океан Зиновія Книша, який, як писав мені, робить за двох. Ред. Книш ще перед своїм приїздом до Канади, зачав пересилати до мене свої архіви.

Бл. п. Олекса Бойків все просив мене відвідати його, я робив спробу як їхав до Европи в 1930 році, як „кур'єр", але не міг влаштувати стрічі. Довгі роки ми переписувалися, я допомагав йому рятувати Українську Друкарню у Парижі. Останній раз я дістав від нього картку - привіт з Корсики, куди його французький уряд вислав під час візити Нікіти Хрущова у Франції. Бп. п. Олекса Бойків був дуже працьовитий. Жив скромно як аскет, бо небагато могло йому платити „Українське Слово", і друкарня, яку врятував, і яка до нині бореться з фінансовими труднощами. Бл. п. Олекса Бойків був постійним кореспондентом „Свободи", інформуючи, що діється в Европі в українських громадах. Десять років тому він помер, залишивши по собі тривалу пам'ять.

Степан Куропась

8-ма річна конференція ОЖ ОЧСУ в Ню Йорку

В днях 28-го і 29-го жовтня ц. р. відбулася в Домі Українського Визвольного Фронту в Ню Йорку, ЗСА, Восьма Річна Конференція членів Головної Управи, голів і делеґатів Відділів Об'єднання Жінок Чотирьох Свобід України. На конференції були заступлені Відділи ОЖ із стейтів: Вірджінія, Коннектикат, Іллиной, Мічіґен, Пеннсильвенія, Ню Джерзі і Ню Йорк. За Відділи в Каліфорнії, Небраска і на Фльориді, звітувала голова Головної Управи ОЖ.

Річні конференції Об'єднання Жінок відбуваються у місяці листопаді в міжконвенційних роках праці, ціль їхня — перегляд пробленої праці за минулий рік, виготовлення і затвердження пляну праці на черговий рік. Річні конференції дають образ активности членства, вказують на осяги і недотягнення у праці, показують позицію в житті української організованої спільноти у світі.

Об'єднання Жінок Оборони Чотирьох Свобід України, відносно, молода жіноча організація, всього 11 років як заіснувала. У своїй основі вона політична організація, яка стримить і шукає доріг до можливого покращання долі свого народу. Співпрацює з усіма організаціями Українського Визвольного Фронту, є членом УККА, СКВУ, Світової Федерації Українських Жіночих Організацій, а зокрема, співпрацює з Об'єднанням Жінок ЛВУ Канади, Організацією Українських Жінок у Великій Британії та Об'єднанням Жінок Просвіти в Арґентині.

На конференцію прибуло 31 учасниць. Спершу звітували голови Відділів. Звіти виказали велику пророблену працю в політичному, культурному і харитативному секторі. Відділи виконують затверджені пляни праці, а крім того, додатково виявляють ініціятиву в окремих ділянках.

За вийнятково гарно проведену працю в 1978 р. нагороджено грамотами ОЖ два Відділи, а саме, Відділ ОЖ в Сиракюзах і Відділ ОЖ у Гартфорді.

Комісія признання грамот кермувалася такими критеріями: яку Відділ провів за рік організаційну роботу; яке становище займає в українській громаді; як співпрацює з другими Організаціями УВФ; яку працю провів на зовнішньому відтинку; окрема ділянка зацікавлень і осягів.

Два вищезгадані Відділи виказали найкращі осяги у вимінених точках, а останній Відділ ОЖ у Сиракюзах здобув великі успіхи, виготовивши українські історичні і реґіональні одяги, з показом яких їздив на імпрези в містах ЗСА і Канади. Відділ ОЖ в Гартфорді нагороджено за вміле і дуже успішне влаштовування різдвяних ялинок в будинку Сиді Гол у Гартфорді, з присвятою дітям політв'язнів в Україні, які терплять тяжку долю своїх, переслідуваних за національні переконання батьків і матерів.

Звіти членів Головної Управи виказали широко розгорнену працю інформаційного характеру на зовнішньому відтинку, а саме: із Білим Домом, Державним Департаментом, ЮНЕСКО і другими міждержавними і міжнаціональними організаціями.

Кураторія Фонду ім. Л. Целевичівної звітувала з підготови конкурсу на музичний твір прославлення 1000-річчя Хрищення Руси-України.

Делеґатки до Крайового Комітету Року Дитини прочитали звіт із підготувань для відзначення Року Дитини, а саме, намічено і підготовано видати поштовий значок і жетон.

Для відмічення в 1979 р. 25-их роковин страшної масакри совєтськими танками українських засланих жінок в Кінґірі, рішено видати жетон.

Книжка-збірник ОЖ, яка мала появитися друком в завершенні декади праці ОЖ, а з технічних причин не появилася, буде готова з кінцем місяця листопада 1978 р., матиме 360 сторінок і буде в твердій обкладинці.

У програму конференції включено три доповіді:

„Конфронтація програмових заложень і праці ОЖ ОЧСУ та других українських жіночих організацій" — виголосила голова ГУ п-і Уляна Целевич; „Жіночі організації з політичного аспекту" — прочитала голова Відділу ОЖ у Детройті п-і Віра Куца; „Оксана Мешко Мати Року 1978" — цю доповідь письменниця Оксана Керч присвятила жінці в Україні Оксані Мешко, яку Об'єднання Жінок ОЧСУ за героїчну поставу і оборону ув'язненого, хворого сина Олеся Сергієнка як й інших політичних в'язнів, назвала Матір'ю 1978 р.

У честь Оксани Мешко поетеса Алла Коссовська написала і прочитала вірш п. з. „Діялог на роздоріжжі".

Резолюційна комісія опрацювала резолюції, а комісія провірки пляну праці на 1979 рік прочитала опрацьований проєкт. Учасниці конференції затвердили резолюції і плян праці.

Заключне слово виголосила п-і У. Целевич. Вона підкреслила, що у дальшій праці ми маємо кермуватися турботою за долю України. Спільними силами, рівні між собою, завершимо як не всю, то частину запляннованої праці. Наші осяги є осягами цілого нашого народу часткою якого є ми.

М. Лас. Крук

„Пан Коцький" у Лос Анджелесі

Протягом минулих, майже чотирьох років, керівники української радіопрограми „Пісня України", Марійка і Святополк Шумські радували нас майстерністю своїх радіопересилань, які віддзеркалюють кольорит, багатий зміст живого слова та добірність української музики і пісні. Тому й не дивно, що ми звемо нашу радіопрограму культурно - мистецькою перлиною.

Посеред чудових „спеціяльних" радіопрограм 17-го та 24-го вересня, ми вперше почули дитячу оперу М. Лисенка „Пан Коцький", що її виставили у Філядельфії в 1965 році студенти Українського Музичного Інституту під кермою дириґента українських хорів у ЗСА і Европі, як також і одного з перших хорів в Лос Анджелесі проф. Юрія Оранського, в співучасті з його талановитою дружиною та головною солісткою опери п-і Надією Оранською.

Майстерні пояснення лібрета керівниками та інформації щодо історії тієї опери, дали нам можливість збагнути ціль її творців: Миколи Лисенка та творця лібрето — Дніпрової Чайки", та їхнє благородне бажання показати перед світом справжні постаті володарів імперії, яких передали вони в постатях тварин. Тому-то московський режим перед і після революції не дозволяв виставити цю оперу аж до 1955 року, коли вперше її було виставлено в Харківській опері.

Почувши вперше на хвилях „Пісні України", цю рідкісну дитячу оперу, ми подивляємо завзяття та самопосвяту, під час її підготови, її переважно юних аматорів - виконавців, та зокрема її поставника професора Юрія Оранського, завдяки якому ця рідкісна опера стала дійсністю й поза Україною.

Вдячні ми рівнож і шановним меценатам: панству Б. Маланякам та д-рові Р. Кульчицькому, які оплатили радіовий час, тим самим здійснивши її і в Лос Анджелесі.

Опрацювання та награння платівки опери „Пан Коцький", а також і виконання опери було бездоганним, а взявши під увагу це, що її виконавцями були переважно молоді аматори, опера „Пан Коцький" у виконанні студентів Українського Музичного Інституту у Філядельфії, є для нас близька і дорога.

Адріян Рудницький

Громада Детройту вшанувала 75-річчя С. Щуровського

Українське громадянство щораз частіше визнає потребу вшановувати старших людей, які стояли на важливих позиціях громадської праці, і які, відходячи, дають місце молодшому поколінню. На нашому терені такою особою, що діждалася свого 75-річного Ювілею, а втому й своєї майже 50-річної праці на громадській ниві, є п. Степан Щуровський. З особою Ювілята пов'язані Організації і Товариства, в яких він працював. На першому місці — це Організація Української Молоді „Пласт", далі — Об'єднання Українців Америки „Самопоміч" та Українсько - Американський Осередок й інші, як Оселя Діброва чи Українська Кредитова Кооператива „Самопоміч".

Саме із тих Організацій за ініціятивою інж. Василя Колодчина та його дружини п-і Лідії створився Діловий комітет, який без відома С. Щуровського підготовив Зустріч із Ювілятом з малою розваговою програмою та бенкетом. Вправді дата 75-річчя припадає на 22-го жовтня, але — з уваги на передбачений „День Союзянки" — зустріч відбулася 16-го вересня ц. р. у залі Українсько-Американського Олередку. Популярність Ювілята засвідчив прихід на Зустріч коло 250 осіб, які засіли до трапези і яку відкрив тостмастер інж. Василь Колодчин; він чаркою вина вніс тост на честь Ювілята, а присутні відспівали „Многоліттє". Отець Сергій Фединяк поблагословив їжу та заінтонував молитву „Отче Наш", що її підхопили присутні. Після вечері, що її приготовила п-і Блажкевич, тосмастер заповів коротку програму, в якій виступила меццо - сопрано Христина Липецька, яка при акомпаньяменті піяністки п-і Марії Лісовської, відспівала чотири пісні.

З черги ред. Михайло Бажанський, приятель і співробітник С. Щуровського накреслив основно опрацьований життьовий шлях Ювілята.

На кінець відома піяністка і вчителька музики, сьогодні вже сеньйор, проф. Ірена Решитилович, з бравурою відіграла „Ескіз" М. Лисенка та „Етюд" А. Коломийця. Перед своїм виступом піяністка звернулася до Ювілята, заявляючи, що „Етюд" віддзеркалює його життєрадість. Виконавців програми наділено рясними оплесками.

Заки перейти до привітів, хочемо ще сказати про діяльність Ювілята в кількох українських організаціях. Зачнемо від Пласту, бо ж це Організація, в якій сьогоднішній Ювілят виховався і для якої опісля працював. Можна сказати, що пластові ідеї і пластовий закон супроводжав його протягом цілого життя. У супровіднім письмі до „Золотої Грамоти", що її вручено Ювілятові читаємо про надзвичайну його активність.

Ще у Львові, бувши учнем школи Грінченка на Городецькім передмістю, якою опікувалися члени „Сокола ІІІ", став членом пластового Куреня, що тоді був подуманий як підготова для Січового Стрілецтва, і вправляв карабінками, що їх роблено у варстатах залізничих. Цей пластовий Курінь брав участь у Сокільському Здвизі в 1914 році. Знимки цього пластового Куреня можна знайти в журналі „Молода Україна" з 1914 р. Прапор цього Куреня опісля передано І-му полкові ім. Петра Конашевича Сагайдачного, що постав при Академічній гімназії у Львові. Членом цього полку був Ювілят аж до часу, коли перейшов до старшого пластунства. Вступив до Куреня „Лісові Чорти", членом якого є і досі. Цей 3-ій Курінь „Лісових Чортів" вшанував свого довголітнього члена (давніше відзначеного „Золотим Аріднико м") відзначенням „Чортополоха" з нагоди його 75-річчя, під час останньої Великої Племінної Ради, що відбулася у вересні ц. р. Під час вечері промовив і привітав його з Ювілеєм начальний пластун Юрій Старосольський. Окремо Кодло „ЛЧ" у Детройті, привітало свого „фаміліянта" під час Зустрічі, вручаючи йому грамоту і прекрасний дарунок — різьблений трираменний свічник. При цьому очевидно, відспівали йому їхню пісню „Гей гу...".

Повертаючись до Детройту, докладно до „Зеленого Яру" на Діброві, бачимо його там під час тривання пластових таборів, А опісля, майже кожної неділі, як разом із пл. сен. Михайлом Бажанським метушаться коло пластової каплички, приготовляючи її до Богослужби. Історія каплички на „Зеленому Ярі" тісно пов'язана із пл. сен. Степаном Щуровським. Як член Таборової Комісії він перебрав на себе справу духової опіки для кожнорічних пластових таборів. Від часу, коли набуто Діброву (1955 року), там відбувалися пластові табори, але Богослужби для таборовиків відправлялися під відкритим небом. Треба побудувати капличку, щоби принаймні священик і престіл були під дахом. Наш Ювілят взявся до зреалізування цього пляну і при допомозі ідейних людей вкоротці завершено будову. Згідно з пляном інж. Володимира Савкова побудовано капличку у формі 8-кутника. Від того часу не тільки пластова молодь слухає кожної неділі св. Літургії, але теж і громадянство залюбки літньою порою у тіні дерев бере участь у Богослужбах. Деколи користають із тієї каплички також громадяни православного віровизнання.

Другою ділянкою, в якій Ювілят має особливе зацікавлення і заслуги, це довголітня праця на пості референта Суспільної Опіки в Управі Об'єднання Українців Америки „Самопоміч" у Детройті. Допомога головно громадянам старшого віку, у прерізних їхніх проблемах перед державними, стейтовими і міськими урядами — це головне завдання референта Суспільної Опіки. На еміґрації опинилося багато старших віком, які потребують постійної опіки і заступництва. Допомога потребуючим поза океаном входить також у ділянку праці „Самопомочі", а зокрема „Самопоміч" у Детройті, завдяки нашому Ювілятові старається допомогти українським поселенцям у Південній Америці, Польщі, залишенцям в Австрії і Німеччині. Не дивно, що наш Ювілят, після складення звіту на Загальних кожнорічних Зборах був нагороджуваний рясними оплесками і признанням. Головна Управа в Ню Йорку з нагоди Ювілею і 50-річчя громадської праці письмом з дня 30 серпня ц. р. іменувала його „Визначним членом ОУА „Самопоміч" за віддану і жертвенну працю для добра членів.

Із життєпису Ювілята, що його прочитав ред. М. Бажанський, ми довідалися, що Ювілят в 1928 році, як службовик „Маслосоюзу" перебував у Катовицях на Горішнім Шлеську. Там я мав нагоду його пізнати. Експозитура, себто бюро продажі сільсько - господарських продуктів двох Централь — Маслосоюзу і Центросоюзу, стала прибіжищем громади українців, що працювали на Горішньому Шлеську. Опісля бачимо його знову в Бельску, де в 1931 році „Маслосоюз" відкрив Торговельну Аґентуру, яка перетривала там до 1941 року, продаючи вироби „Маслосоюзу" на Західньому терені.

У 1933 р. Степан одружився із Софією Кудловською. Довкола „Маслосоюзу" в Бельску творився свого роду осередок для українців, що там жили, або опісля приїхали. В 1939 році, в час, коли советські власті зайняли Львів, приїхало кілька родин: св. п. дир. Андрій Мудрик з родиною, св. п. Роман Клос та інші. І знову довкола „Маслосоюзу" створилося культурно - громадське життя, яке посьогоднішній день залишилося у пам'яті тих, які там жили, приємним спомином. Всім старався допомогти тодішній керівник Аґентури Степан Щуровський.

Повертаючись до Ювілейного Вечора - Зустрічі, тостмастер інж. В. Колодчин відчитав цілий ряд привітів. Найважливішим із них був привіт від нашого Патріярха, який прочитав в цілості, а в якому Патріярх пересилаючи Благословенство, вітає Ювілята із його 75-річчям та 50-річчям многогранної громадської діяльности, та бажає „многих і благих літ" і Божого Благословення. Ген. Михайло Крат переслав привіт, жаліючи, що особисто не міг бути на цьому святкуванні. Наспіли привіти від п-ства Романа і Теофілі Стахових, від кол. службовиків „Маслосоюзу" Василя і Ліни Камінських, від кол. співробітників в Бельску Романа і Галини Поритків (для улюбленого, близького приятеля), ще й до того давного та дуже доброго начальника „Маслосоюзу", від приятелів Александри і Романа Воробкевичів, Софії і Олега Кудриків та Яреми Попеля, від приятелів Любн і Романа Тимчуків із Ню Йорку, від Марії Мудрик з Торонто, яка пише дуже тепло. Від Юрка Клоса і родини для хресного батька — привіт сповнений щиросердечности і любови, а теж від Ніни Мудрик-Мриц зі словами пошани і признання.

Особисто складали привіти інж. Богдан Петріна від Метрополітального Відділу УККА, дир. В. Гупалівський від Кредитівки „Самопоміч", п. В. Дигдало від УАО і Черника, п-і Камінська від кол. Маслосоюзників, маестро Е. Козак від КҐКлюбу і від своєї родини.

На закінчення промовив Ювілят, який з питомою собі скромністю дякував в першу чергу ініціяторам за милу несподіванку відзначення і вшанування його Ювілею. Всім, що привітали його особисто або надіслали привіти і всім, що так громадно прийшли, щоби вшанувати його працю і його 75-річчя, Ювілят признав, що від молодих років був заанґажований у громадській праці, бо вже як студент був секретарем філії Т-ва Охорони дітей і опіки над молоддю у Львові, до якого втягнула його тета св. п. Софія з Грушкевичів Раковська. Його праця тут, на терені Детройту, не була би успішною, якщо б не п-і Рома Дигдало від Союзу Українок Окружної Ради та п-і Евдокія Климишин від Клюбу Емеритів, Воррен, які допомагали в праці. Тому належиться теж подяка всім тим, які дуже часто з посвятою віддавали і сьогодні віддають час і працю для громади. А в першій мірі належиться подяка Всевишньому Господеві, що дозволив йому дожити до такого віку. Його життя не було встелене рожами, головно у юнацькому віці, він бо мусів сам пробиватися крізь життя, щоби вдержатися на поверхні. Саме тому не чужі йому потреби довкілля. Ювілят подякував також своїй дружині Софії, за 45 років гармонійного подружнього життя.

Відтак тостмастер офіційно закрив свято, а приявні друзі і приятелі підходили, щоби особисто привітати С. Щуровського з Ювілеєм. Ціла Зустріч мала незвичайно милу і теплу атмосферу.

В. Н.

Бенкет з нагоди ґрадуації піяніста Б. Сперкача у Голівуді

У неділю, 8-го жовтня ц. р. ввечері у „Ґасман Гол" при Маямському університеті, відбувся концерт піяніста Богдана Сперкача в присутності: д-р музики Розаліни Сакстейн, маестра мюнхенської консерваторії Р. ДаСільви, голови музичного департаменту д-ра М. Лепера та представника департаменту музичної теорії і композиції д-ра Ф. Культер. Залю наповнило понад двісті присутніх, між ним й українці. Зворушливий був момент для самого піяніста і його рідні, бо виконанням музичних творів в цей вечір завершив студії у музичному інституті в Маямі, одержавши відзначення мастер деґрі з музики. Сама поява піяніста на сцені викликала сердечні оплески, і понеслися звуки славних світових композиторів: Моцарта, Шопена, Бетговена, Скрябіна і Ліста. Овації признання за майстерність музичної техніки, викликали наново виконавця до піяна і тим разом задзвеніла мелодія „Золоті ворота Києва" — Мусоргського. Постанням з місць віддано шану молодому піяністові.

Піяніст Богдан Сперкач

У неділю, 23-го жовтня, заходом Українського Культурного Центру в Голлівуді, Фл., ООЧСУ і ОЖ ОЧСУ, влаштовано у власній домівці ґрадуаційний бенкет Богданові Сперкачеві з нагоди одержання грамоти з музики. Зійшлась українська громада, знайомі й приятелі прикладної родини Сперкачів, щоб спільно відсвяткувати радісну подію у житті їхнього талановитого сина. Богдан Сперкач вже від ранніх років служив українській громаді, брав участь у кожній імпрезі, в академіях національних свят і своїм незрівняним талантом збагачував мистецьку програму.

Бенкет почав молитвою о. М. Михайлюк — парох української православної церкви в Маямі, а мистецькою програмою провадив голова Українського Культурного Центру — М. Курман. Із почуттям великої вдячности Богданові, який був співвиконавцем нашої пісні при Українському Національному Хорі на протязі довшого часу, присвячено для нього програму п. з. „Наша Рідна Пісня" — на тему якої виголосила реферат — голова ОЖ ОЧСУ — п-і Н. Мудрейко. Студіююча молодь в ділянці музики, рівнож взяла участь у програмі. Надійна піяністка Елі Хомяк, учениця Школи Українознавства в Маямі, відіграла: „Солері Джілієтто" Баха і „Ля Компарса" Лекуона. Ученик середньої школи М. Угляр, виконав на акардіоні: „Сонату" опус 13 Бетговена і „Прелюд" Д майнор.

Незрівняний організатор та довголітній диригент хору „Думка" в Детройті — Іван Атаманець у своєму слові навів цитати майстра інтерпретації української пісні — Олександра Кошиця: „Українська пісня і музика є одним з важливих чинників збереження української культури, бо пісня і музика ворушить серце, а вже за серцем і розум здобуває для себе нашу справу. Талант, це іскра Божа, якою людина спалює себе, освітлює цією власною пожертвою шлях іншим".

Мелодійний голос п-і Нілі Швець зачарував присутніх, і коли вона співала „Віють вітри" Лисенка, уривок з опери „Наталка Полтавка". Український Національний Хор під диригентурою М. Івашка виконав: „Зашуміла ліщинонька" Леонтовича, „Київський вальс" П. Майбороди та „Засяло сонце золоте" Недільського. На тлі хору учителька Школи Українознавства п-і І. Трач рецитувала поему: „О, рідна пісне!" А. Легіта. На закінчення мистецької програми, Богдан Сперкач відіграв „Долину Обермана" Ліста й в'язанку українських мелодій, які захопили всіх гостей, за що повстанням з місць віддано належну шану виконавцеві, відспівавши „Многоліттє".

Привіти склали: о. М. Михайлюк — парох української православної церкви в Маямі, диригент хору М. Івашко, голова Українського Католицького Центру — М. Курман, від Управи Української Народної Помочі — П. Гуменюк, голова Батьківського Комітету Школи Українознавства — І. Пацай, від ОЖ ОЧСУ п-і Любов Кобрин, голова Відділу УККА в Маямі — В. Хомяк, директор драматичного гуртка „Заграва" в Голлівуд Фл. — О. Урбанський і голова ООЧСУ — Р. Балабан.

Пан Богдан Сперкач подякував організаціям, гостям та всім, хто причинився до відсвяткування незабутої для нього оказії.

Піяніст Богдан Сперкач — одна з дорогоцінних перлин української молоді, якого Богом даний талант стане ще однією цеголкою для поширення українського культурного надбання.

Надія Мудрейко

В Іллінойському університеті відбувся День Української Культури

Почавши від весняного семестру минулого року Українська Студентська Громада при Іллінойському університеті в Урбана-Шампейн приготовлялась до цих репрезентативних імпрез, називаючи їх „Днем Української Культури", який відбувся в суботу, 28-го жовтня, цього року.

Ще від 1950 років наші студенти на цьому кемпусі улаштовували подібні імпрези під назвою „Український Вечір", які складались із спеціяльно приготованої вечері з українськими стравами та концертової частини. Цього року програма цих святкувань та показу мистецьких первнів української культури мала інший вигляд, бо складалась з трьох різних частин. Першою з них була виставка українського народного мистецтва в університетському Музеї Спадщини Світової Культури, яка була відкрита для публіки від 1-ої до 5-ої год. по полудні. Тут треба підкреслити, що всі експонати виставки, починаючи від бандури і коштовної інкрустованої різьби й кінчаючи на вишивках та вибраних з питомими різних околиць України взорами наших писанках — закупила на протязі кількох років УСГромада і подарувала згаданому Музеєві з метою створити окрему Українську Секцію, яка буде постійною міжкультурною спадщиною інших націй світу. Цю Секцію вдалось Громаді зорганізувати завдяки кількалітнім ощадностям наших студентів і зокрема княжому дарові д-ра І. Моцюка з Чікаґо, д-ра М. Григорчука, проф. І. Каменецького (обидва останні кол. голови УЧГ) та іншим колишнім членам Громади. Відкриття виставки попередила спеціяльно опрацьована стаття про неї пера куратора Музею, що появилась в місцевих щоденниках і яка у свою чергу зацікавила виставкою багатьох її відвідувачів.

По полудні того ж дня відслужив співану Службу Божу о. митрат Маріян Бутринський в асисті дияконів в університетській католицькій каплиці, парох Собору святих Володимира й Ольги в Чікаґо при участі відомого хору „Прометей" під орудою проф. Р. Андрушкова. В Богослужбі взяло участь біля 12 000 студентів і професорів,(серед них замітне число не-католиків), з яких к. 1000 присутніх приступили до св. Причастя. Під час проповіді о. митрат Бутринський коротко представив сучасне положення Української Церкви на рідних землях і в діяспорі та просив присутніх, щоб взнесли свої молитви під час цього Богослужения за Українську Церкву, що перебуває сьогодні в катакомбах. Знову один з дияконів вміло пояснював окремі важливіші частини Служби англійською мовою, пропонуючи вірним, щоб під час св. Причастя співали своїх побожних пісень, популярних в Римо-Католицькій Церкві, що надало прекрасного вияву символічного поєднання присутніх католиків з українським обрядом.

Увечері в приміщенні однієї з університетських авдиторій відбувся концерт пісні і танців, на який прибули студенти і професори, зокрема ті, що цікавляться, чи заанґажовані в ділянках слов'янських студій. Окремі виступи виконавців концерту заповідали, переплітаючи короткими інформаціями про українську культуру, студенти Наталка Дейнека і Павло Козацький. У програму концерту входили зокрема виступ згаданого мішаного хору „Прометей", який, в числі біля 60, в пишно дібраних українських народних одягах, під акомпаньямент п. Н. Савин виконав ряд пісень, між ними „Воскресну кантату" Бортнянського та „Бандуру" Давидовського. Захоплені високомистецьким виконанням пісень та барвистим образом строїв хору, присутні під час перерви і після концерту шукали нагоди, щоб скласти признання на руки чи то о. митрата, чи самого диригента, проф. Андрушкова. Дальшими в програмі були виступи вже на цьому кемпусі відомих Струнного ансамблю ОДУМ-у з Чікаґо під мистецьким проводом інж. В. Войтихова та жіночого тріо „Незабудьки" під проводом п. М. Плешкевич, що їх публіка нагородила рясними оплесками. Черговою насолодою для чужинецької публіки був виступ групи бандуристів членів ансамблю бандуристів філії ОДУМ у Чікаґо. Чар вміло виконаних мелодій на бандурах, звук яких багато з присутніх почули оце вперше залишив незабутнє враження серед них. Закінчився концерт виступом відомої українській спільноті на цьому континенті Театрально-Танцювальної Студії при парафії свв. Володимира й Ольги під мистецьким проводом п. Л. Цепинського, яка в числі біля 40 юних виконавців виконала танець-хоровід модерного укладу „Лани" та народний танок „Гопак".

Присутні на концерті зараз після згаданих імпрез та й опісля з захопленням гратулювали виконавцям та організаторам, переконуючи їх в доцільності улаштовувати подібні українські „Дні" на цьому кемпусі кожного року.

Треба підкреслити, що Українська Студентська Громада при Іллінойському університеті в ніякому випадку не змогла б улаштувати цього „Дня Української Культури", організація якого виносить коло двох тисяч долярів, якщо б з допомогою не прийшла Українська Щаднича Спілка „Певність" в Чікаґо і самі виконавці, зокрема члени мистецьких груп парафії свв. Володимира й Ольги в Чікаґо на чолі з о. митратом Бутринським, які не лише покрили кошти подорожі в чотирьох автобусах, але видатки прохарчування під час свого побуту в Урбані. Так же само благородно поступили і мистецькі групи Чікаґської Філії ОДУМ, які, за виїмком скромної заплати на видатки подорожі, не прийняли ніякої грошової винагороди за свої виступи.

За цей шляхетний жест та високо прикладну послугу в популяризації української культури ми — українські студенти разом з українськими професорами Іллінойського університету в Урбані складаємо всім згаданим організаціям, установам та окремим особам щире спасибі.

Наталка Дейнека

Зустріч з Ректором д-ром В. Яневим у Вашінґтоні

Спільними стараннями Осередку НТШ, Групи УВАН, Філії УКУ та Осередку Пластунів Сеніорів відбулася в неділю, 5-го листопада ц.р., в Домі св. Софії, Зустріч громадянства з гостем з Европи, ректором УВУ, проф. д-р Володимиром Яневим.

В імені Комітету відкрив Зустріч д-р Роман Барановський, який привітав численну громаду присутніх та представив шановного гостя словом про його життєвий шлях на тлі його громадської, політичної та наукової діяльности.

З черги, ректор д-р Янів розповів про сучасний стан і проблеми Українського Вільного Університету в Мюнхені, починаючи від останнього його успіху — законного і постійного визнання цього нашого Університету Баварським Урядом, як одної з академічних високих шкіл у Баварії, з усіми академічними правами й привілеями. Далі говорив про широку діяльність УВУ на міжнародному полі, академічні зустрічі з чужими вченими Европи, що їх зорганізував УВУ або численні інші університети з метою ширити українознавчі теми та політичну проблематику і здобувати для них зрозуміння і прихильність на академічному рівні. Важливість цього типу академічної діяльности УВУ на міжнародному полі була теж підкреслена в дискусії, яка розвинулася після доповіді. Це зрозуміння для дії УВУ серед слухачів було і практично підтверджене чималою збіркою датків на його потреби. А ці потреби великі: несплачений дім домінує між ними...

Після перерви і перекуски, що її зорганізували пані з товариств — спонзорів вечора, відбулася мистецька частина зустрічі: авторський вечір Володимира Янева — поета. Проф. Петро Одарченко доповідав про гостя, як літературного критика та поета, а відомі в громаді й цінені рецитаторки, п-і Марія Дубровська і Юлія Ломацька, прочитали ряд поем Вол. Янова з його останньої збірки „Життя". Сам автор з притаманною йому висловом доповнив програму, читаючи кілька поезій і додаючи свої власні пояснення генези і змісту своєї поетичної творчости, так глибоко вкоріненої в його патріотичних почуваннях і тюремних переживаннях.

Рідкий своєю якістю і своїм змістом Вечір здобув загальне признання серед учасників.

На другий день, у понеділок, 6-го листопада, ректор В. Янів виголосив дуже цікаву доповідь у Філії УКУ в Вашінґтоні на тему 60-річчя Акту 22-го Січня 1918 р.

С.

Відзначення Листопадового Зриву в Гартфорді

Кожного року Гартфордська громада відмічує важливіші історичні події, до яких належить і подія 1-го Листопада 1918 року, яка золотими буквами записалась в історії України.

Стараннями Відділу УККА, при співпраці місцевих організацій, влаштовано в неділю, 5-го листопада ц. р., Святочну Академію присвячену 60-річчю Листопадоваго Зриву на Західніх Українських Землях.

У ранніх годинах в обох українських церквах відслужено Служби Божі в намірені українського народу і Панахиди за поляглих Героїв за Волю України, в яких взяли участь комбатанти і молодечі організації Пласту і СУМА зі своїми організаційними прапорами.

О год. 5-ій по полудні в Українському Народному Домі відбулася Святочна Академія, що її започатковано відспіванням американського гимну, а відтак хор „Діброва" під диригентурою інж. А. Пришляка відспівав пісні, „Живи Україно" і „Ой у лузі червона калина".

Доповідь виголосив голова Відділу УККА мгр Борис Крупа. У своїй доповіді молодий прелеґент проаналізував процес наростання до Листопадового Зриву, перегляд Зриву та його наслідки, що мало великий вплив на формування української самостійницької думки в боротьбі за українську державність.

З черги п. Роман Заставський віддеклямував вірш „Перше Листопада" — Р. Купчинського.

На закінчення хор „Діброва" відспівав ще чотири пісні, „Як стрільці йшли з України", „Виє буря", „Через поле широкеє" і „Хустина".

Святочну Академію закінчено відспіванням українського національного гимну.

Закінчуючи цей короткий допис, хотілось би звернути увагу на велике значення Листопадового Зриву у визвольних змаганнях українського народу. І не може бути ніякого сумніву, що 1-ий Листопад був предвісником Злуки Українських Земель в одну Самостійну Соборну Державу 1919 року, та що його історична вартість є рівноправною з проголошенням 4-го Універсалу 1918 року в Києві.

П. Шагай

У Бріджпорті відбулася Листопадова Академія

Заходом Відділу УККА в Бріджпорті, Конн., відбулась 12-го листопада ц. р., в залі української католицької церкви — Листопадова Академія.

Програму Академії відкрив голова Відділу п. В. Пелещук, а американський гимн відіграла на фортепіяні п-і Марійка Тарасюк; святочну доповідь, дуже добре опрацьовану, виголосив д-р Роман Процик — українською і англійською мовами; місцевий мішаний хор під диригентурою п. М. Заяця, відспівав пісні: „Живи Україно" і „Засяло сонце золоте"; деклямацію „Львів" — виконала учениця Тамара Гело, а пісню „Засвистали козаченьки" відіграв на фортепіяні учень Олесь Катречко; гурток пластунок „Гуцулки", під проводом п-і Оксани Тромса — відспівав при гітарі пісні: „Бандуристе, орле сизий" і „Виростеш ти сину"; збірну деклямацію „Листопад" — виконали учениці і учні Рідної Школи під дирекцією п-і М. Чубатої. На закінчення відспівано український гимн.

Мґр Степан Волянський

Українське Село в Ґлен Спей відзначило Листопадові Роковини

Ґлен Спей, Н. Й. (Я. Г.), —У суботу, 11-го листопада ц. р., старанням Громадської Ради українського Села в Глей Спей відбулося Листопадове Свято в залі під католицькою церквою св. Володимира. При виповненій вщерть залі свято відкрив голова Громадської Ради Ярослав Гавур, привітав та попросив до святочного слова проф. Евгена Грицая з Ню Йорку. Присутніх учасників Визвольних Змагань 1918-20 років — Григорія Гебу, Андрія Ґавура та Григорія Карася запрошено засісти на почесному місці в першому ряді. Згадано також неприсутніх учасників В. З. Якима Саляка та Самуїла Ровдича. Місцевий жіночий вокальний ансамбль під диригентурою інж. Осипа Гапія відспівав стрілецькі пісні: „Гей, у лузі червона калина", „Нема в світі кращих хлопців", „Йде січове військо" та „Ой там зажурились". П-і Ярослава Гунчак рецитувала С. Черкасенка „У День І-го Листопада", а п-і Евгенія Боднар віддеклямувала Алли Коссовської: „Травнем усміхнувся Листопад". Мистецьке читання „Сини" Василя Стефаника виконав проф. Евген Грицай. Свято закінчено відспіванням українського національного гимну. В неділю, 12-го листопада парох української католицької церкви св. Володимира о. Богольник відправив Службу Божу в намірені українського народу та Панахиду за поляглих за волю України.

Наукове Товариство ім. Шевченка
і його **Філологічна Секція**
ввічливо запрошують Членів та Громадянство на

відзначення 75-ліття
Проф. Д-ра ВАСИЛЯ ЛЕВА

яке відбудеться
в п'ятницю, 29-го грудня 1978 року
в Українському Інституті Америки
2 Схід 79-та вул. в НЮ ЙОРКУ, Н. Й. —
з такою програмою:

I.

1. Відкриття — Я. ПАДОХ
2. „Життєвий шлях Ювілята" — В. ВЕРГАН
3. „Праці Ювілята з ділянки літератури" — Д. ШТОГРИН
4. „Мовознавчі праці Ювілята" — Б. ЧОПИК
5. Слово Ювілята

II.

ВЕЧЕРЯ

Початок в год. 6:30 веч. Вступ 10.00 дол.

•

Зголошення враз з чеком просимо надіслати
до 22-го грудня 1978 р. на адресу:
Shevchenko Scientific Society, Inc.
302-304 West 13th St., New York, N.Y. 10014

УКРАЇНСЬКА СВІТЛИЧКА ДОПОМАГАЄ БАТЬКАМ ВИХОВУВАТИ ДІТЕЙ.

ПОДЯКА

Минулого літа, на початку наших коротких вакацій і напередодні З'їзду Товариства Українських Лікарів Північної Америки, довелось мені несподівано пройти ряд затяжних недуг і поважних операцій, що мали місце в Загальному шпиталі м. Едмонтону, Алберта, Канада. На вістку про те, в критичних днях загрози для життя, понеслись до Всевишнього гарячі молитви наших Найближчих, Свояків, Приятелів, Пацієнток і Знайомих. У намірені мого видужання були також відслужені численні Св. Літургії, про що подбали особи й організації.

Завдяки тим Службам Божим і молитвам, за заступництвом Пречистої Діви, Слуги Божого Митрополита Андрея і св. Терені, Боже Провидіння дозволило мені видужати та привернуло мені здоров'я і силу для дальшої праці. За це складаємо Всевишньому й нашим небесним Заступникам прилюдну смирну подяку. Водночас дякуємо всім, хто жертвував на Служби Божі чи молився, як і всім Всечесним і Преподобним Отцям, що відправляли Св. Літургії, чи то замовлені, чи з власної доброзичливости.

Наша невимовно глибока вдячність належить нашим Дорогим Приятелям, д-рові Любомирові й Оксані Кузьмакам, що — попри медичну опіку — без устанку віддавали нам увагу й різновидну допомогу впродовж нашого довготривалого горя.

Високоповажані Панове д-ри: Василь Павлюк, Володимир П'ясецький, Григорій Стефаник і Н. Ляфаєр віддали всі свої визначні фахові вміння та виявили багато професійної й товариської відданости в час операції і видужування й цим заслужили собі наше признання та довготривалу вдячність. Це саме слід сказати про резидентки едмонтонського Загального шпиталю, д-р Вел Нікольсон і д-р Дженні Коттон, як і про всіх медсестер у відділі „5-Сі" згаданого шпиталю.

Ми не є в силі вичислити всіх людей доброї волі й великого серця, котрі в час нашого перебування в Едмонтоні спішились підтримати нас на дусі, розважити та розрадити. Проте, хочемо згадати хоч тих, що в особливий спосіб облегшували нам наш тягар: Всеч. о. крилошанин Володимир Тарнавський, Всеч. о. Джан Новаковський, д-р Марія Якименко з родиною, мгр Юрій Стефаник-Клиновий з дружиною, д-р Дмитро й Марія Тодосійчуки, пані Софія Скрипник. Усім їм — і багатьом іншим — нехай Господь відплатить за нас щедрою десницею.

З усього серця дякуємо за дбайливу лікарську опіку після повернення домів д-рові Любомирові Кузьмакові, д-рові Маркові Олесницькому й д-рові Яремі Дубикові, який — крім того — жертвенно та з посвятою і самовідреченням ніс подвійний тягар обов'язків у спільній лікарській практиці.

Численним відвідувачам, що прибували здалеку і зблизька з добрим словом, і тим, хто писемно потішував нас у час видужування, ми почуваємось глибоко зобов'язаними.

Усіх вичислених і невичислених, знаних нам і незнаних Приятелів, що помагали нам усіми можливими й доступними способами, нехай Усевишній нагородить Його щедрими ласками.

Д-р РОМАН і НАТАЛІЯ КРАВЧУКИ

Грудень, 1978 р.

Громадська Рада Українського Села *та* Товариство „Розвага" в Глен Спей, Н. Й.
запрошують Всіх на

ТРАДИЦІЙНУ ЗУСТРІЧ НОВОГО РОКУ

в неділю, 31 грудня 1978 р., год. 8-ма веч.
Оселя УБСоюзу „Верховина"

Зі смутком ділимося вісткою, що 12-го грудня 1978 року відійшов від нас у Вічність

бл. п.

ДАНИЛО ПАШКО

нар. 11-го грудня 1899 р. в Україні.

Покійний залишив у смутку:
дружину — АЛЕКСАНДРУ
4 доньки, 3 синів і 12 внуків

ПАНАХИДА — в четвер, 14-го грудня ц. р., о 6-ій год. веч. в Boakes Funeral Home, 306 W. Main St., Mays Landing, N.J.

ПОХОРОН відбудеться в п'ятницю, 15-го грудня 1978 року в год. 11-ій ранку на українському цвинтарі в С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

Годі було повірити в ту страшну несподівану вістку, що

бл. п.

Д-р МИХАЙЛО ҐОЙ

член Президії Української Музичної Фундації, відійшов від нас на все!

Ще так недавно бачили ми Його повного життя і енергії, все ввічливого і готового до доброї поради.

Він помагав своїм знайомим розв'язувати не лише фінансові проблеми, але також своїм тактом вмів полагоджувати товариські справи.

Дорогий Покійний розумів і відчував конечність підтримати працю збереження Української Музичної Культури і уболівав, коли хтось до цих справ відносився рівнодушно.

Бо в Нього билось щире українське серце, а Його світогляд в Його молодих літах вирізьбив приналежність до підпільної Української Військової Організації, в якій Він нераз ризикував своїм життям, Він так насякнув ідеями, яким був вірним на українській й американській землях.

Ми втратили українську людину, що повинна бути прикладом для інших.

Українська Музична Фундація клонить голову перед нашим, всіми любленим Покійним, невіджалуваної втрати, а горем прибитій Родині складаємо щирі співчуття.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

Українська Музична Фундація

У СОРОКОВИЙ ДЕНЬ СМЕРТИ
нашого Найдорожчого і Незабутнього БАТЬКА

бл. п.

Д-ра МИХАЙЛА ҐОЯ

буде відправлена

ЗАУПОКІЙНА СВЯТА ЛІТУРГІЯ
в неділю, 17-го грудня 1978 року, о год. 7-ій ранку
в церкві св. Івана Хрестителя в Нюарку, Н. Дж.

Просимо в цей день згадати Покійного у своїх молитвах.

ЗВЕНИСЛАВА — дочка
РОМАН — син

18-річчя Святопокровської церкви в Кліфтоні

У неділю, 19-го листопада Святопокровська церква обходила своє 18-річчя існування. Отець настоятель І. Кульчицький під час дуже гарної промови, вказав на потребу підтримки церкви. Хор під диригентурою проф. С. Вожаківського, це окраса нашого церковного співу. Потрійне „Господи помилуй" відриває людину на хвилину від дійсности й вона в полоні чогось неземного з чудовими сольо. Після Служби Божої прихожани, між ними гості, зійшли до церковної залі, де Сестрицтво приготовило обід, до якого всі засіли після молитви, що її провів о. прот. І. Кульчицький. На його заклик, присутні склали на потребу церкви 341 долярів, за що о. Іван зворушений подякував усім присутнім. Кілька священиків цієї парафії вже не живуть, вони спочивають вічним сном у Бавнд-бруку, як оо. Стельмах, Коханський, Рибачук, а свого часу настоятелем був нинішній архиєпископ Орест.

(пяк)

Повідомляємо Приятелів і Знайомих, що дня 12-го грудня 1978 р. у Балтімор, Мд. відійшла у Вічність, на 86-му році життя

св. п.

ЮЛІЯ БУЛАВКА
з дому ОЛІФІРОВИЧ

вдова по сл. п. митрофорному протоієреєві о. Василеві Булавці.

Залишила в глибокому смутку:
сина — д-ра АНАТОЛІЯ БУЛАВКУ
з дружиною МАРІЄЮ і синами
інж. ОЛЕГОМ з дружиною ЛЕСЕЮ
і донечкою НАТАЛОЧКОЮ
інж. БОГДАНОМ з дружиною
КОНСТАНТИНОЮ і дітьми
ЛЯРИСОЮ і АНДРІЙКОМ
доньку — ГАННУ з мужем
ген. ПЕТРОМ САМУТІНОМ
доньку — РАЇСУ ЗЕЛИНСЬКУ
з сином ЮРІЄМ, студентом права
і доньками:
д-р ЯРОСЛАВОЮ з мужем
д-ром ВЕЛДОНОМ
ДЖАНСОНОМ.
МАРІЄЮ з мужем
д-ром ДЖЕЙМСОМ ОЛІВЕРОМ
і дітьми ГРИГОРІЄМ і ЯШАНОМ

ПОХОРОН — у п'ятницю, 15-го грудня 1978 року, о год. 11-ій ранку на українському православному цвинтарі св. Андрія в С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

БАТЬКИ! Зв'яжіть замолоду ваших дітей з найстаршою, найбільшою й найбагатшою українською національною установою поза межами батьківщини, якою є Український Народний Союз, щоб запевнити їм кращу будучність, в нашій громаді у вільному світі нового свідомого члена!

Ділимося сумною вісткою з Рідними, Приятелями і Знайомими, що 12-го грудня 1978 року з волі Всевишнього, відійшов від нас у Вічність на 90-му році життя

наш Найдорожчий і Незабутній МУЖ, БАТЬКО, ШВАҐЕР і СВАТ

св. п. о. крилошанин

ГРИГОРІЙ МУЗИЧКА

декан Журавенщини

ЄРЕЙСЬКІ ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбудуться в церкві св. Андрія в Пармі-Клівленді, Огайо, в четвер і п'ятницю, 14 і 15-го грудня, о год.7-ій вечора.

ПОХОРОН в суботу, 16-го грудня 1978 р., о год. 10-ій ранку з цієї ж церкви на парафіяльний цвинтар.

У великій скорботі:
дружина — МАРІЯ з МИХАЙЛОВИЧІВ
сини:
о. РОМАН
д-р ЯРОСЛАВ з дружиною ЛЯРИСОЮ
шваґри:
д-р ЯРОСЛАВ МИХАЙЛОВИЧ з дружиною
мгр БОГДАН МИХАЙЛОВИЧ
шваґрова — АННА МИХАЙЛОВИЧ
свати — мгр ІВАН і СТЕФАНІЯ ЗВАРУНИ
та ближча і дальша Родина в Америці й Україні

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ УНСоюзу!

В пам'ять ЮРІЯ ВОНТОРСЬКОГО
магістра прав і магістра політичних наук, добродія Фонду Катедр Українознавства, на Фонд Українського Наукового Інституту Гарвардського Університету пожертвували:

д-р Ляриса і д-р Олекса Біланюки	$100.00
інж. Олександер і Софія Вонторські	100.00
Мирослава і Ярослав Зубалі	100.00
д-р Осип Оришкевич	100.00
інж. Модест і Любов Осадци	100.00
Співпрацівники дружини Покійного, п-ні Богдани Вонторської, на Пенсильвенському Університеті	100.00
д-р Дарія і д-р Дмитро Кострубяки	50.00
д-р Андрій Лемішка	50.00
Богдан і Марія Мізяк	50.00
д-р Остап і Марта Тарнавські	50.00
Михайло і Анна Насевич	30.00
д-р Юрій Бережницький	25.00
Зенон і Марійка Вонторські	25.00
Богдан і Ольга Фараонів	25.00
інж. Володимир й Ірена Медухи	25.00
д-р Степан і Ольга Парубчаки	25.00
Дороті Сенескі	25.00
інж. Евстахій Филипович	25.00
Зенон і Катя Филиповичі	25.00
Осипа Филипович	25.00
мгр Роман й Ірена Дяків	20.00
Юрій і Каролина Кобрин	10.00
д-р Б. Лончина	10.00
Стефан, Анна і Богдана Макухи	10.00
Давид Маркусь	10.00
п-во Нуцці	10.00
Томас Поінсетте	10.00
Іван і Дарія Савки	10.00
Едвард Сок	10.00
Стефан і Розалія Каспрук	5.00
Адам Киндро	5.00
Марія Лисенко	5.00

Висловлюючи глибоке співчуття Родині, щиро дякуємо Жертводавцям за вшанування світлої пам'яті мгра Юрія Вонторського.

ГОЛОВНА ЕКЗЕКУТИВА ФКУ

Ділимося сумною вісткою з Родиною, Приятелями і Знайомими, що 12-го грудня 1978 року, о год. 12-ій дня, з Волі Всевишнього, несподівано, відійшла від нас у Вічність,
наша Найдорожча МАМА, БАБЦЯ, СЕСТРА, БРАТОВА, ШВАҐРОВА і СТРИЯНКА

бл. п.

ЛЕОНТИНА МІНЧАК

ПАНАХИДА буде відправлена в п'ятницю, 15-го грудня ц. р., о год. 7-ій веч. в похоронному заведенні Кансфського при 23-ій і Провіденс вулицях.

СЛУЖБА БОЖА і ПОХОРОН — в суботу, дня 16-го грудня 1978 р., о год. 9:30 ранку в церкві св. Духа в Честері, а відтак на цвинтар свв. апп. Петра і Павла у Спрінгфілд.

Горем прибиті:
дочка — ДАРІЯ ЗЄЛИК з чоловіком ІГОРЕМ і синами АНДРІЄМ і ПЕТРУСЕМ
син — РОМАН з дружиною ҐЛЬОРІЄЮ і синами МИХАСЕМ і МАРКОМ
дочка — МИРОСЛАВА БОЙКО з чоловіком ВІКТОРОМ
сестра — МАРІЯ ПАДУХ з дочкою ЛІДІЄЮ в Польщі
шваґер — ДМИТРО МІНЧАК з дружиною АННОЮ і сином БОГДАНОМ
ОСИПА МІНЧАК — шваґрова
Ближча і дальша Родина в Америці й Україні

УКРАЇНСЬКИЙ СПОРТОВИЙ КЛЮБ в НЮ ЙОРКУ — *влаштовує*
в дні **13-го січня 1979 р., о год. 9-ій веч. в залі УНДому,** при 2-ій Авеню **в Ню Йорку, Н. Й.**

ТРАДИЦІЙНИЙ МАЛАНЧИН ВЕЧІР

на який запрошує все Українське Громадянство.
Просимо замовляти столики у домівці УСК-у, 122 Друга Авеню, Ню Йорк, Н. Й. Тел. (212) 475-1340

Субота, 10 лютого 1979 р., год. 8:30 веч.
Статлер Гілтон Готель, Ню Йорк, Н. Й.
7-ма Авеню і 33-тя вул., Террасе Баллрум, І. поверх
Оркестра **Б. Гірняка**

СПІЛКА УКРАЇНСЬКОЇ МОЛОДІ АМЕРИКИ — *влаштовує*

БАЛЬ ДЕБЮТАНТОК СУМ-Америки

Зголошення дебютанток **у місцевих Осередках** *або* **в Крайовій Управі СУМ-Америки в Ню Йорку. — Тел. (212) 477-3084.**

До дебюту на Баль Дебютанток СУМ-Америки приймається всю Українську Молодь східніх стейтів Америки.

Головний Екзекутивний Комітет Українського Народного Союзу
і Окружний Комітет Відділів УНС Метрополії Ню Йорку — *запрошує на*

ЮВІЛЕЙНИЙ БЕНКЕТ

з нагоди

85-РІЧЧЯ ЩОДЕННИКА „СВОБОДА",
45-РІЧЧЯ „УКРАЇНСЬКОГО ТИЖНЕВИКА" *і*
25-РІЧЧЯ ДИТЯЧОГО ЖУРНАЛУ „ВЕСЕЛКА"

1893 1978

Субота, 16-го грудня 1978 р., початок о год. 7-ій веч.
Terrace Room — Hotel Roosevelt, Madison Avenue at 45th Street, New York City

Ювілейні промови і концертова програма

•

Одяг вечірній — Датток $25.00
Зголошення на бенкет слати: Flis & Lozynskyj, P.S., 98 Second Avenue, New York, N.Y. 10003

Вояки УПА звертаються за допомогою на Видавничий Фонд „Літопису УПА"

Торонто. — Колишні вояки УПА, зорганізовані в Об'єднанні та Товариствах колишніх вояків УПА, створили спільне видавництво „Літопис УПА". Його завдання: видати документи, матеріяли, підпільні видання, мемуари і наукові праці до історії УПА. Вони появляються в серійних книжкових публікаціях „Літопис Української Повстанської Армії".

Українська Повстанська Армія (УПА) — це загальнонаціональна армія українського народу, яка діяла під керівництвом УГВР і при співдії ОУН та збройного підпілля.

Досі видано засобами самих вояків УПА два томи під назвою Волинь і Полісся і один том — Чорний ліс. Перевидано теж першу книгу Волині і Полісся, наклад якої вичерпався. Тепер друкується друга книга Чорного лісу про дії УПА в Станиславівщині. Підготовляється до друку третя книга Волині й Полісся за німецької окупації і німецькі документи до історії УПА, яких буде два, або й три томи. Німецькі документи опрацьовує історик д-р Тарас Гунчак, професор Ратгерського університету.

Видавництво потребує більших фінансових засобів передусім на видання німецьких документів, які появляться в німецькій мові. Їх не купить багато українських читачів. Проте їх видати треба, бо вони — важливий причинок до історії УПА й вони потрібні науковцям, дослідникам, бібліотекам та науковим установам. Потрібно теж більше готівки, щоб забезпечити безперебійну появу „Літопису УПА", покращати технічний рівень видань, уможливити працю в архівах тощо.

Тому Видавництво „Літопис УПА" звертається із закликом до українського громадянства і до українських установ — допомогти у виданні документів і матеріялів до історії УПА.

Зберегти й задокументувати боротьбу українського народу за волю України — це обов'язок кожного українця.

Щедрість української патріотичної громади відома і вона зрозуміє важливість і доцільність документації до історії УПА.

Між українцями теж немало заможних осіб і установ, які можуть зложити більші пожертви, стати фундаторами цілих томів. Меценати, що зложать 10 тисяч долярів, будуть подані в даних томах як їх фундатори. Жертводавці менших сум будуть оголошені в Бюлетені видавництва, або в українській пресі.

Ті, які бажають перевести збірку на „Літопис УПА" можуть звернутися до Адміністрації за збірковими листами на адресу: LITOPYS J.P.A., c/o Kiev Printers Ltd., 2466 Dundas Street West, Toronto, Ontario, Canada M6P 1W9.

У Виллимантику помер Василь Головчак

Виллимантик, Конн. (І. О.). — Несподівано після короткої недуги, 3-го грудня ц. р., відійшов у вічність на 63-му році життя заслужений і активний місцевий громадянин, св. п. Василь Головчак. Василь Головчак народився у 1915 році в селі Стрілки, повіт Старий Самбір в Галичині. Приїхав до Америки в 1950 році і проживав у Виллимантику аж до смерти. З хвилею прибуття до цього міста включився в активну працю і майже весь час, аж до смерти, останнього дня свого життя, займав в організаціях провідні пости.

Був колишнім головою Спілки Української Молоді, колишнім головою Відділу Українського Конгресового Комітету Америки, довголітнім скарбником Українського Народного Дому в Виллимантику і секретарем місцевого Відділу Катедри Українознавства. Був також активним членом української католицької церкви Св. Марії, 387-го Відділу Українського Народного Союзу та інших організацій та установ.

Покійний залишив у глибокому смутку дружину Михайлину, одружених дочок — п-і Пуку в Україні, Марію Божневич і Олю Бітковську, сина Левка і дальшу родину в Україні.

Панахиду відправлено 4-го грудня ц. р. у похоронному заведенні „Бекон", похорон відбувся 5-го грудня з похоронного заведення до церкви Св. Марії й опісля на цвинтар Св. Йосифа.

Зі смертю бл. п. Василя Головчака понесла велику втрату родина і ціла українська громада, а зокрема УККА, в якому він довгі роки працював.

У НЮ ЙОРКУ ВІДБУДЕТЬСЯ ЗАСВІЧЕННЯ ЯЛИНКИ ВЕТЕРАНСЬКИМИ ОРГАНІЗАЦІЯМИ

Ню Йорк. — У п'ятницю, 15-го грудня ц. р., о годині 8-ій вечора, заходом Координаційного Комітету Українських і Українсько - Американських Ветеранських Організацій Метрополітального Ню Йорку, відбудеться традиційне засвічення Ялинки біля Українського Народного Дому — 140 2-га евеню. Різдвяні колядки співатиме хор „Думка". Організатори запрошують на цю урочистість всю українську громаду, зокрема молодь і ветеранів.

ПОВІДОМЛЕННЯ

Членам і Відділам УНСоюзу

Повідомляємо Членів і Відділи УНСоюзу, що з уваги на закінчення року, Головна Канцелярія УНСоюзу мусить замкнути рахунки та здепонувати у банках гроші, одержані від Відділів,

не пізніше, як вполудне

29-го грудня 1978 року

Гроші, прислані пізніше вже не зможуть бути зачислені на 1978 рік. З уваги на це, закликаємо всіх Членів УНСоюзу заплатити вкладки, платні в цьому місяці, якнайскоріше, а всі Відділи УНСоюзу вислати розчислення і гроші так скоро, щоб вони наспіли до Головної Канцелярії не пізніше, як у П'ЯТНИЦЮ, 29-го ГРУДНЯ 1978 року до полудня.

Звертається увагу на те, що Відділи, які спізняться з присилкою вкладок, будуть подані як довжники в річному звіті.

Головна Канцелярія УНС

Теодор Стубан переобраний до Стейтової Асамблеї

Бервік, Па. — В останніх виборах, які відбулися 7-го листопада ц. р., Теодор Стубан був поновно обраний до Пеннсильванської Стейтової Асамблеї.

Демократ Стубан переміг кандидата від Республіканської партії Д. Міларда в 109-ій виборчій окрузі, яка включає Повіт Колюмбії і шість муніципальних районів Повіту Мантур. За Стубана віддано 12 339 голосів, а за Мілларда — 7616.

„Нарід бажав зміну", — заявив Теодор Стубан, довідавшись про вибрання республіканця Річарда Торнбурґа на губернатора стейту. „Я можу співпрацювати з ним" — додав він.

Теодор Стубан є членом 164-го Відділу Українського Народного Союзу та парафіянином української католицької церкви свв. Кирила і Методія.

У НЮ ДЖЕРЗІ...

(Закінчення зі стор. 1)

ції було звернути увагу законодавців стейту на проблему нарушення національних, релігійних та людських прав в СССР і сателітних країнах в імені тих етнічних груп стейту, що становлять біля 35 відсотків населення цього ж стейту.

На вступі обосновано резолюційні клявзулі, спираючись на постановах Універсальної Декларації Прав Людини, Ковенанту про Громадські і Політичні Права та Ковенанту про Економічні, Соціяльні і Культурні Права, і вкінці відкликуючись до Гельсінкських угод. Резолюція засуджує постійне і систематичне нарушування основних прав людини в країнах тоталітарних режимів, а в окремих уступах перераховано відносні країни та подано ряд прізвищ політичних в'язнів з окремих совєтських республік, м. ін. названо українського в'язня Миколу Руденка.

Обидва спонзори піддержали резолюцію короткими промовами. Репрезентант Лесняк, мотивуючи потребу цієї резолюції, відчитав кілька відповідних статтей Універсальної Декларації, а співспонзор Деверин промовив специфічно в обороні прав людини в Україні, заявляючи на вступі, що йому близькі проблеми саме цієї країни, бо його жінка українського роду. Він також представив трьох представників українського духовенства, що сиділи в першому ряді на бальконі, що їх Асамблея привітала оплесками та перелічив ті українські організації, що були репрезентовані. На закінчення спікер Христофер Джекмен (демократ із Гадсону) передав голос Данилові Марчишинові, який в десятьхвилинній промові по черзі перераховував яскравіші нарушення прав людини в окремих країнах. Якщо ж йдеться про ці справи в Україні — то промовець підкреслив, що українці становлять 70 відсотків політичних в'язнів у тюрмах і таборах СССР, поінформувавши Асамблею про послідовне нищення українського церковного устрою, православного і католицького, та про релігійні переслідування.

Асамблея одноголосно ухвалила цю резолюцію, яка для української громади стейту має історичне значення, бо вперше в цій леґіслятурі зарекордовано сучасні проблеми України.

Українську громаду репрезентували о.прот.Петро Мелех — українська православна катедра св. Димитрія у Картереті і паніматка Мелех, о.прот. Микола Галета — українська православна церква св. Юрія Переможця у Ярдвиллі; протопресвітер о. Богдан Желехівський — українська православна парафія Св. Тройці в Трентоні; Стейтова Рада УККА — Дора Рак, заступниця голови; СУА Відділ 11-ий у Трентоні — Богданна Осадца; Відділ УККА в Трентоні — Микола Колодій; СУМА в Трентоні — Дарка Ляшин; ООЧСУ в Картереті — Іван Ґлущик; УККА в Картереті — Володимир Калічинський; Український Американський Клюб в Картереті — Степан Сінґура. (Якщо кого пропущено, то лише через брак інформації). Були заступлені інші етнічні групи, деякі з прапорами, серби, естонці, також словаки, білорусини та інші. Сербів репрезентувала дружина п. Марчишина — п-ні Марія, що є сербського роду, разом зі своїми четверома дітьми: Рейчель, Рітою, Джефрі і Майкелом.

У ВАШІНҐТОНІ ВІДБУДУТЬСЯ ЗАГАЛЬНІ ЗВИЧАЙНІ ЗБОРИ ВІД. ТУІА ТА ДОПОВІДЬ

Вашінґтон, Д. К. — Управа Товариства Українських Інженерів Америки, Відділ у Вашінґтоні, повідомляє, що в суботу, 16-го грудня ц. р., о год. 9:30 ранку, тут у залі середньої школи Кенсінґтон Джуніор Гай Скул (де приміщується Школа Українознавства) кімната 211, відбудуться Звичайні Загальні Збори цього Відділу із звичайним порядком нарад. Перед офіційною програмою цих зборів доповідатиме гість з Австралії — д-р Ігор Гавришкевич на тему: „Комп'ютори та їхнє примінення".

УНІВЕРСАЛЬНИЙ ГЕНІЙ

(Закінчення зі стор. 2)

купця Фраческа Джоконду (звідсіля альтернативна назва образу). По переїзді Леонарда да Вінчі з Мілляну до Фльоренції (1499) вона позувала йому до цього образу на протязі 4-ох років. Під час малювання цього образу, якого він, до речі, ніколи не скінчив, згідно з реляцією сучасного мистецького критика Джорджія Вассарі, Леонардо наймав групу музик та співаків, метою яких було своєю грою і співом усунути з її обличчя меланхолійну усмішку. Чи це йому вдалося, це ще велике питання. На всякий випадок, на обличчі „Монни Лізи" бачимо таємничу усмішку, що у великій мірі причинилася до великої популярности та зацікавлення тим образом у цілому світі. „Монну Лізу" купив від Леонарда да Вінчі його пізніший патрон, французький король Франсіс І за 4000 золотих фльоренів (на сьогоднішню валюту 500 долярів) та подарував його управі міста Парижу, яка передала його пізніше до Люврського музею, в якому він досьогодні становить найбільшу мистецьку атракцію.

У 1911 році патріотично настроєний італієць Вінцензо Перуджійо викрав „Монну Лізу" з Люврy, заховавши її під полою свого плаща, та перевіз до її батьківщини, Італії. Але по двох роках цей крадіж виявлено, а образ передано до його правних власників у Люврськім музеї. У 1962 році перед висилкою „Монни Лізи" на мистецьку виставку до Вашінґтону, Д. К., та Ню Йорку її забезпечено в асекураційнім товаристві Ллойд на 100 мільйонів долярів.

До авторів статтей і дописів

Звертаємось до шановних авторів статтей і дописів, щоб їхні матеріяли, по можливості, були написані на машинці і щоб поміж рядками цього машинопису, евентуально рукопису, був подвійний відступ. Редакція приймає тільки оригінальні матеріяли.

Дописи про відзначування національних річниць, пов'язаних із специфічною датою, таких як: 22-го січня, Листопадові дні, Крутянські імпрези, березневі Шевченківські свята, різдвяні чи великодні та інші імпрези — присилати не пізніше, як 10 днів після влаштування даних імпрез.

Редакційна Колеґія „Свободи"

ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

ВАСИЛЬ КОСІКОВСЬКИЙ, член УНС і кол. секретар 341 Відд. у Віндзор, Онт., помер 19 вересня 1978 на 83 році життя. Нар. 1895 р. в с. Неставичі, пов. Радехів; членом УНС став 1958 р. Залишив у смутку двох братів в Канаді і сестру в Україні. Похорон відбувся на цвинтарі у Віндзор.

Вічна Йому Пам'ять!
Іван Хрін, секр.

МАРІЯ ШПАК, членка УНС Відд. 427 у Ст. Катеринс, Онт., померла у вересні 1978 р. Нар. 1902 р. в Сілець Беньків, Камінка Струмілова, Зах. Україна; членкою УНС стала 1943 р. Залишила у смутку мужа Михайла, дочку Анну, 4 внуків, 2 правнуків сестру у рідному Краю та ближчу і дальшу родину. Похорон відбувся 2 жовтня 1978 р. на цвинтарі Вікторія Лови Семетери у Ст. Катеринс, Онт.

Вічна Їй Пам'ять!
П. Дяків, секр.

АННА ЦЕГЕЛЬНИЦЬКА, членка УНС Відд. 385 у Мінеаполіс, померла 16 листопада 1978 на 78 році життя. Нар. 1899 р. в Старім Місті, пов. Підгайці; членкою УНС стала 1951 р. Залишила у смутку дочку Марію, сина Володимира та багато кревних і знайомих. Похорон відбувся 18 листопада 1978 р. на цвинтарі Ґетсеман в Мінеаполіс.

Вічна Їй Пам'ять!
Секретар

ІВАН КОРОПЧАК, член УНС, Відд. 2 у Мт. Кармел, Па., помер 11 листопада 1978 на 81 році життя. Нар. 1997 р. в Мт. Кармел, Па.; членом УНС став 1933 р. Залишив у смутку дві сестри: Анну і Амелію та брата Романа. Похорон відбувся 15 листопада 1978 на цвинтарі свв. Петра і Павла у Мт. Кармел, Па.

Вічна Йому Пам'ять!
Моніка Песарчук, секр.

СТАНИСЛАВ ПУК, член УНС Відд. 53 в Піттсбургу, помер 23 жовтня 1978 на 58 році життя. Нар. 1920 р.; членом УНС став 1938 р. Залишив у смутку дружину Сузан і брата Генрі та сестру Джулі.

Вічна Йому Пам'ять!
Дмитро Головатий, секр.

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

НЕДІЛЯ, 31-го ГРУДНЯ 1978 р.

ТРЕНТОН, Н. Дж. Річні збори Т-ва Запор. Січ 245 Відд., о год. 2-ій по пол., в залі УНДому при 479 Jeremiah Ave. Порядок денний: звіт Управи і вибір нової Управи на 1979 рік. Після зборів — перекуска. Проситься чл. прибути. — М. Голінко, гол., М. Мартиненко, секр.